

GABRIELA MIHALACHE

CLINICA SINUCIGAȘILOR

CAPTIVII

MAYON

Tehnoredactare: Mihaela Domnescu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

MIHALACHE, GABRIELA

**Clinica sinucigașilor ; Captivii / Gabriela
Mihalache. - București : Mayon, 2011**

ISBN 978-973-1977-24-9

821.135.1-2

© Gabriela Mihalache, 2011

Această lucrare nu poate fi copiată, fotocopiată,
reprodusă, tradusă sau convertită în vreun
format electronic, parțial sau integral,
fără aprobarea scrisă a titularului drepturilor de autor

Editura Mayon s.r.l.
Tel./fax : +40 (21) 410.24.59
Tel.: +40 722.231.683
www.imprimayon.com
ISBN 978-973-1977-24-9

*Verei,
datorită căreia am descoperit cu adevărat teatrul.*

Prefață

Moartea în multiplele ei ipostaze – limită absolută și unică certitudine, despre care nu putem spune nimic, dar care nu încetează să ne fascineze, moartea proprie ca spectru mereu la pândă, exilat într-un viitor inconceptibil, și moartea celuilalt, supremă intimitate la care nu avem acces; dar și moartea simbolică, ce presupune renașterea într-un alt scenariu existențial– constituie tema comună a celor două piese scrise de Gabriela Mihalache. O temă dificilă și incomodă, situată oarecum în răspăr față de estetizarea generală a existenței și tendințele carnavalești ale postmodernității.

Marele merit al autoarei este abilitatea cu care reușește să aleagă tonul potrivit, ritmul și registrul stilistic dictate de logica subiectului. Astfel, nu ne întâlnim în aceste texte nici cu seriozitatea emfatică sau retorica abstractizantă, nici cu grotescul macabru. Există o poezie a cotidianului foarte rafinat pusă în valoare în ambele piese. Stereotipiile comunicării de zi cu zi, ancorate în timpul și spațiul ce ne sunt familiare, sunt integrate într-o rețea de semnificații mult mai complexe. Există, de asemenea, o mare doză de anxietate în

replicile rostite de personaje. Limbajul care vehiculează aceste neliniști și spaime existențiale recurge însă la un patos bine temperat de alunecări comice și de revenirea constantă pe teritoriul ferm și amoral al vieții nude, al corpului, ceea ce nu diminuează deloc emoția artistică, dimpotrivă, o intensifică amânându-i mereu dezlegarea psihologică. Ar mai fi de remarcat faptul că, deși piesele Gabrielei Mihalache acordă în mod clar întâietate limbajului articulat, există interstiții în text – cum ar fi scena fotografiatului alături de sicriu și coroane și cea a exercițiilor de înviore din *Clinica sinucigașilor* sau scena valsului din cimitir, în *Captivii* – care se deschid către sensurile potențial infinite ale limbajului gestual, oferind, deci, ocazii excelente ingeniozității regizorale.

Personaje individualizate – aflăm destule detalii despre parcursul lor biografic – dar păstrând un grad suficient de generalitate, ca pentru a întruchipa conflicte ce transcend destinul personal, sunt aduse laolaltă de o situație-limită. În *Clinica sinucigașilor* de drama renunțării și de blocajul în propria neautenticitate, în *Captivii* de doliul ce declanșează un cortegiu întreg de frământări fără răspuns, întrebări puse în pragul neantului, speranțe eshatologice și un dor difuz de moarte minat de spaima că dincolo s-ar putea să nu existe, de fapt, nimic.

Cadrul în care sunt plasate personajele are valențe simbolice. Clinica de sinucidere asistată și cimitirul din care, la un moment dat, cei trei vizitatori nu mai pot ieși sunt metafore ale încarcerării în propria singurătate sau în propria neputință. Pentru un timp, gândul sinuciderii le apare acestor oameni atât de diferiți drept unica soluție aptă să pună capăt derivei lor existențiale.

În *Captivii*, acest gând insidios ce persistă ca un abur înveninat, chiar și după consumarea unor tentative ratate, se materializează în persoana paznicului enigmatic ce avertizează insistent asupra unui nebun periculos, reunindu-i pe cei trei protagoniști într-o halucinație colectivă cu funcție de revelator al celor mai tănuite obsesii și temeri. Descoperindu-se pe sine și propriile impulsuri sinucigașe în imaginea nebunului care „acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie, acum cinci zile a vrut să spânzure un câine, acum o săptămână a vrut să-și dea foc într-un corcoduș”, cele trei personaje, captive peste noapte în cimitir precum în propria disperare mută, se apropie unul de altul într-un dialog ce nu duce neapărat către o rezolvare, dar care, spre final, oricât de absurd și de neverosimil ar părea, face să se întrezărească o rază de speranță. Oniricul care

se inserează firesc în curgerea textului – coșmarul unei suferințe vecine cu nebunia încarnat în nebunul ce bântuie spațiile nevăzute ale captivității lăuntrice „pentru că i se permite sau nu poate fi oprit” – are rolul de a arăta că miza piesei ține mai degrabă de domeniul arhetipal al visului decât de dimensiunea socială sau psihologică a unor destine individuale.

În *Clinica sinucigașilor*, ideea centrală este că nu poate muri decât acela care a trăit cu adevărat. Mesajul e aproape religios: viața este „împrumutată și dată în folosință”, moartea coincide cu încheierea misiunii în lume și nu poate fi chemată ca refugiu iluzoriu în fața eșecului existențial. Patru candidați la sinucidere asistată conversează în sala de așteptare a clinicii despre iubire, limite interioare, nevoia de a te simți util, căutarea fericirii. Prin câte un artificiu bine pus la cale, trei dintre ei sunt ajutați să-și descopere valoarea nebănuită a propriei vieți și ies pe rând din scenă, pentru ca, la final, ultimul rămas să se descopere a fi însuși doctorul și inițiatorul unui ciudat experiment psihologic. Și aici fantasticul – ideea licitației, a vieților „reciclate”, preluate de la sinucigași și oferite muribunzilor – se împletește strâns cu realul, conferind piesei caracter de parabolă.

Într-un fel, Gabriela Mihalache scrie un teatru al speranței ce amintește pe undeva de piesele lui Marin Sorescu. Marile neliniști ale omului modern, legate de propria finitudine, de nevroza neîmplinirii și de imposibilitatea unei credințe nestrămutate în Dumnezeu, sunt teme centrale în piesele sale. Totuși, în ciuda angoaselor pe care le trăiesc personajele, acțiunea nu se construiește pe fundalul alienant al absurdului triumfător, ci lasă să se întrevadă în subtext un optimism antropologic de neînving.

În fond, ambele piese sunt dominate de voința de a găsi un sens, atunci când sistemele metafizice se epuizează și nu mai oferă răspunsuri credibile la întrebările fundamentale. Drama personajelor, bânuite de gândul morții și prinse iremediabil între teamă, incertitudine și speranță, e proprie omului din era secularizării. Reacțiile lor, însă, nu sunt analizabile în nicio paradigmă și nu conduc către nicio concluzie traductibilă în vreun metalimbaj psihologic, filosofic sau de altă natură. Dincolo de misterul individual al fiecăruia, toți acești oameni care ajung la un moment dat să cocheteze cu gândul sinuciderii au în comun o imensă poftă de viață. Tot oscilând între pământ și cer, între aici și dincolo, tot întrebându-se dacă nu cumva moartea este

sfârșitul absolut, privirea lor se oprește până la urmă asupra propriei vieți neterminate și asupra resurselor ei latente, parcă pentru a-l îndreptăți pe Spinoza, care crede că omul înțelept se gândește mai mult la viață decât la moarte.

Dacă se poate vorbi despre o morală în cazul celor două piese, aceea s-ar reduce la câteva adevăruri esențiale: viața e o valoare în sine și, oricât ar fi de insignifiantă sau nedemnă, ea merită trăită. Suntem pe pământ, printre altele, pentru a ne bucura de darurile modeste ale vieții: pentru a dezlega un rebus uitat pe scaunul din balcon, pentru a mângâia voluptuos catifeaua roșie a unei rochii purtate în tinerețe, pentru a dansa vals cu un necunoscut în cimitir. Lucruri simple, ce par tocite, pe care piesele Gabrielei Mihalache ne determină să le privim într-o lumină proaspătă.

Maria Irod

Fii deschis când citești piesa asta.

Am pornit pe drumul lecturării piesei *Clinica sinucigașilor* cu inima deschisă. Fără să știu nimic despre autoare, despre ce o interesează, ce face în viața de zi cu zi. Și poate că e mai bine așa, nicio informație în plus nu m-a afectat în vreun fel.

Așadar, într-o zi înainte de Crăciun am intrat în *Clinica sinucigașilor*. Și am reintrat, și am intrat din nou și am mai intrat încă o dată.... La început mi-am zis ce caut eu între personajele acestea: recunosc atât de bine persoane din lumea reală, ce rost mai are să fie prezente și aici, în lumea imaginarului?

Cele patru personaje se găsesc fiecare în pragul disperării, nu mai pot suporta viața pe care și-au făcut-o, se plâng în permanență. Se întâlnesc în sala de așteptare a unei clinici care le promite să îi asiste, să îi ajute dacă vor să se omoare. Ele interacționează, ajung să se destăine unul altuia; sunt plângeri obișnuite auzite și în viața reală, la un drum la piață, la poștă, la administrația financiară sau la o clinică...

Dialogurile sunt realiste și pentru o vreme te lași inundat de precizia autoarei de a fi observat perfect personajele frecvente ale lumii de azi, dintr-o epocă în care tranziția nu se mai termină, în care foarte mulți oameni devin frustrați și incapabili să iasă dintr-un hățiș de suferințe care le afectează ființa. Dar să nu crezi că este vorba numai despre asta. Finalul piesei este unul subtil de pozitiv și optimist. Am tânjit la un singur lucru: aș fi dorit să aflu mai multe despre personajul lui Radu....

Fii deschis când citești piesa asta, nu este vorba numai despre spectacolul care se întâmplă zi de zi în fața ochilor noștri, în societatea românească.

Florentina Bratfanof, ianuarie 2011

CLINICA SINUCIGAŞILOR

Personajele:

Asistenta

Eugen Furtună, 43 de ani

Dănuț Călinescu, 33 de ani

Cristina Milea, 63 de ani

Radu Cantea, 35 de ani

Un bărbat

O femeie

Alex, fotograful clinicii

Acțiunea se petrece într-o clinică de sinucidere asistată.

Actul I

Scena 1

*Camera de așteptare a clinicii de sinucidere asistată.
Asistenta își face manichiura. Cineva bate la ușă.*

Asistenta: Intră!

Cineva: Bună ziua.

Asistenta: Bună ziua, dar intrați mai repede, vă rog, avem aer condiționat.

Cineva: Mă bucur.

Asistenta: De ce vă bucurați?

Cineva: Că aveți aer condiționat. Eu n-am fost în stare nici măcar să-mi achit întreținerea, darămite să-mi mai pun aer condiționat. Și stau la etajul patru, cu smoolă turnată pe acoperiș. Știți cum e? Cuptor, cameră de gazare. Ale dracului vremuri.

Asistenta: De ce ați venit la clinica noastră?

Cineva: Ca să mă duc dracului "soft and easy". Că am vrut să mă arunc în cap...

Asistenta: Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoștință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) și doza de pentobarbital de sodiu. Avem și ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască și tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea și în care să specificați că o faceți de bunăvoie și nesilit de nimeni. Acestea fiind

spuse și îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută".
(*Zâmbește*)

Cineva (*cu vocea ridicată*): Dar nu am cinci sute de euro... eu sunt lefter. Am datorii la bancă sute de milioane, nevastă-mea îmi spune că s-a săturat să întrețină ea casa, e prea mult cinci sute de euro.

Asistenta: Atunci continuați ce ați început.

Cineva: Ce anume?

Asistenta: Procedura privind aruncarea în cap.

Cineva (*din ce în ce mai iritat*): Doamnă... eu vreau să mor fiindcă m-am săturat de sărăcie! Și dumneavoastră îmi cereți cinci sute de euro pentru o prăpădită de injecție?

Asistenta: Domnule, vă rog să vă calmați. Avem și tratament antidepresiv, în schimbul taxei de patru sute de euro lunar.

Cineva: Vreau să vorbesc cu doctorul.

Asistenta: Doctorul tocmai asistă la plecarea unui client. Îi puteți vorbi după ce termină.

Cineva: Și cât durează plecarea?

Asistenta: Este confidențial. Vă rog să luați loc și să așteptați.

Cineva: Mama mă-sii de viață, băga-mi-aș picioarele cu cine a făcut-o! Nu puteți, mă, să nu faceți ceva fără să cereți bani? Ai dracului sunteți, v-ați văzut toți pe felie, cu mașini bengoase, vă doare-n fund.

(*Vine bodyguardul*)

Cineva: Lasă-mă, domnule, în pace! Ia mâna de pe mine! O să mă arunc în fata metroului, n-am nevoie de substanțele voastre. Căcănarilor! O să mă arunc de pe blocul-turn, să scap dracului de voi. Lasă-mă, uite, stau liniștit aici pe scaun. Vreau să vorbesc cu doctorul, n-auzi? Gata, stau liniștit, nu mai zic nimic. Tac dracului, gata.

Scena 2

(Cineva bate la ușă)

Asistenta: Intră!

Cineva (*cu mișcări nesigure*): Bună ziua. Clinica pentru sinucigași?

Asistenta: Vai, ce urât! Stimate domn, noi furnizăm servicii pentru oamenii interesați de lumile posibile. Și cum aceasta nu este singura și nici cea mai bună lume posibilă, vă oferim ocazia să cunoașteți alternative. De ce ați venit la clinica noastră?

Cineva: Ca să...mor. Am înțeles că aici...

Asistenta: Vă rog, luați loc. Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoștință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) și doza de pentobarbital de sodiu. Avem și ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască și tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea și în care să specificați că o faceți de bunăvoie și nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse și îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută".

Cineva (*se așează timid*): Aș dori varianta cu taxa de cinci sute de euro.

Asistenta: Numele dumneavoastră.

Cineva: Călinescu Dănuț.

Asistenta: Vârsta.

Dănuț: 33.

Asistenta: Ocupația.

Dănuț: Operator calculatoare.

Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?

Dănuț: Să plec dincolo? Ah, nu...adică nimic clar.

Asistenta: Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?

Dănuț: Pofțiți?

Cineva: Dacă vrei s-o vizitezi pe străbunică-ta, asta te întrebă.

Asistenta: Vă rog să nu vă băgați unde nu vi se sapă groapa. Datele sunt confidențiale.

Cineva: Phiu!

Asistenta: Deci nu aveți obiective. Atunci vă putem recomanda noi. Motivul plecării?

Dănuț: Să vi-l spun? Aici? Acum?

Asistenta: Îl veți detalia în cererea pe care trebuie să o completați. Repet, care este motivul plecării?

Dănuț: Aă...sunt multe de spus. Nu-l pot concentra așa, într-o frază.

Asistenta: Iubita v-a părăsit? Nu aveți bani să trăiți? Suferiți de o boală incurabilă? Vă cheamă o voce de dincolo?

Dănuț: Nu sunt în stare de nimic. Adică...nu mai exist de mult timp.

Asistenta: Deci...motivul plecării - impotența.

Dănuț: Impotența?!

Asistenta: Dumneavoastră sunteți surd?

Dănuț: Nu...

Asistenta: Doriți să fie cineva anume lângă dumneavoastră la ieșirea din această lume?

Dănuț: Nu, de fapt, nici n-aș vrea să știe.

Asistenta: La noi totul este confidențial. Suferiți de boli mintale?

Dănuț: Nu.

Asistenta: Asta-i bine, ar fi trebuit să obțineți aprobare de la Ministerul Sănătății. Vă rog să luați loc și să-l așteptați pe domnul doctor.

Dănuț: Asta-i tot?! Aș vrea să știu cât durează, dacă există riscul să eșueze, la ce oră, în ce zi...

Asistenta: Veți afla mai multe de la domnul doctor.

Scena 3

Dănuț: Așteptați de mult?

Cineva: Dracu să-i ia! De vreo oră. N-am înțeles nimic din ce-a spus amețita asta. Mai bine mă duc și mă arunc în fața trenului.

Dănuț: Nu e atât de simplu ca aici.

Cineva: Mare scofală! Am încercat acum două luni, dar m-a sunat nevastă-mea exact atunci să iau mere bot de iepure. De unde naiba să iau eu la ora asta mere bot de iepure – m-am întrebat – și gândul că pot găsi mere bot de iepure la zece seara m-a făcut să plec din gară... ca să arăt că pot găsi mere bot de iepure și la zece seara dacă vreau. Mama naibii de viață! Tu de ce vrei să te sinucizi?

Dănuț: Am obosit, mă simt ca un bătrân de 80 de ani.

Cineva: Cât câștigi pe lună?

Dănuț: 16 milioane.

Cineva: Phoa...ai copii?

Dănuț: Nu.

Cineva: Păi și atunci care-i problema? Ai datorii la bancă?

Dănuț: Nu...

Cineva: Stai cu chirie? Vrea iubita cadouri scumpe?

Dănuț: Stau cu mama. N-am iubită.

Cineva: Dacă aveam 16 milioane și stăteam cu mama, n-aveam nici datorii la bancă și multe femei la discreție, să mor eu dacă mai călcam pe-aici. (*În șoptă*) Auzi? Chiar ești impotent?

Dănuț: Probabil că da...

Cineva: Adică n-ai avut nicio femeie?

Dănuț: Ba da. Dar, vedeți, eu sunt timid și nu am nicio calitate. Nu mai am nimic de făcut cu viața mea, fiindcă nu mă simt în stare să fac ceva.

Cineva: Nu înțeleg.

Dănuț: Mama mi-a spus mereu că sunt prost și tâmpit și astăzi nu m-am dus acasă și am venit aici. Aseară țipa că vine Crăciunul și că trebuie să bat covorul din sufragerie. Mi-e milă de ea, că o las singură, s-a obișnuit s-o ajut la bucătărie, la curățenie. Nu știe ce face. Dar eu nu mai pot, eu pentru mine am murit demult.

Cineva: Dar cine te-mpiedică să pleci de-acasă și să-ți închiriezi o garsonieră? Stai frumușel singur, nu te bate maică-ta la cap...

Dănuț: Ar veni după mine, m-ar găsi și-n gaură de șarpe. Într-o zi îmi spune să mă duc dracului de-acasă că sunt ratat și prost, în altă zi se plânge că o las singură, că moare mâine-poimâine și n-o ajută nimeni. Tata a murit când aveam 13 ani, iar de-atunci am rămas singurul bărbat din casă. Am avut o prietenă la 23 de ani, dar mama a făcut o criză de nervi și a amenințat că se aruncă de la etaj, dacă mai umblu cu "parașuta aia".

Cineva: De unde știe maică-ta ce faci tu în timpul liber?

Dănuț: Care timp liber? Mă sună din oră în oră, inclusiv când sunt la serviciu. Că de ce nu vin mai repede acasă, că

nu poate să le facă singură pe toate, că trebuie cumpărat nu știu ce...nu mai pot. Dacă dau apă pe jos, sunt cretin, dacă beau o bere la televizor, sunt bețiv, dacă mă uit la un film, sunt puturos, dacă întârzii într-o seară, mă doare-n fund de ea și de casă. Sunt zile întregi în care nici nu mă mai spăl, mi-e totuna cum arăt. Și atunci mă face împuțit, că nu se uită nicio femeie la mine. Uite, mi-au căzut dinții ăștia doi din față. Mă feresc să zâmbesc.

Cineva: Și de ce nu te duci să ți-i pui? Că ai 16 milioane pe lună.

Dănuț: Eu nu am 16 milioane. Mi-i ia mama pe toți. Dacă păstrez ceva, iese scandal. Ce-i drept, îmi dă ea dacă am nevoie și e urgent... Sună, e mama. Da, mamă. Vin. Sunt la serviciu, n-am terminat încă. (*Pauză*) Da, iau pâine. Hai că vine șeful...da, mamă, vin până în opt. Sigur, nu mai țipa așa, vin acasă. (*Închide telefonul*)

Cineva: Aoleu! Scuză-mă, dar ești pământău. Da, mamă, vin, mamă, te scarpin pe spate, mamă. Păi de-aia îți face așa, că i-ai permis. Ce-aș pune-o eu la punct!

Dănuț: Mă mai enervez și eu, dar e bolnavă cu inima, nu vreau să moară din cauza mea. M-a terminat psihic, nu-mi amintesc să mă fi iubit vreodată pe mine însumi. Dănuț pentru mine nu există.

Cineva: Trebuie să ai curaj să pleci de-acasă. Cu orice risc.

Dănuț: Nu mă simt în stare să lupt pentru mine, nu înțelegi? Sunt urât și prost și timid, nu sunt capabil de nimic. Am senzația că oamenii râd de mine, mai ales femeile. Vreau să mor mai repede, să scap.

Scena 4

(Cineva bate la ușă)

Asistenta: Intră!

Cineva: Bună seara.

Asistenta: Bună seara, doamnă.

Cineva: Uff, ce frig e afară și ce cald e la dumneavoastră! Am plecat cu gândul să ajung în piață și m-am răzgândit. Voiam să vin de acum două săptămâni, dar m-am luat cu una, cu alta. Știți cum e... Aici pot pleca pe lumea cealaltă, nu?

Asistenta: Da. Vă rog să luați loc.

Cineva: Vreau să știu dacă... dacă mai are vreun rost să trăiesc. Că sunt pensio...

Asistenta: Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoștință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) și doza de pentobarbital de sodiu. Avem și ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască și tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea și în care să specificați că o faceți de bunăvoie și nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse și îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută".

Cineva (*se uită lung și apoi vorbește rar*): Doamnă, eu am peste 18 ani, o fac de bunăvoie și nesilită de nimeni, am și cinci sute de euro, banii mei de înmormântare, dar mi-e frică să mor și nu pot nici să mai trăiesc.

Asistenta: Nu vă faceți griji, funcționați în parametrii normali.

Cineva: Adică e normal să vreau să mor?

Asistenta: E normal să vrei să trăiești dacă nu mai aveți de ce?

Cineva: Da, aveți dreptate...nu mai am nicio bucurie. Sunt pensionată pe caz de boală din 1997, am o pensie de șase milioane, fi-miu e rău ca taică-su și îmi fură din bani ca să plece cu femeile în baruri, iar bărbatu-meu...

Asistenta: Doamnă, în fața morții toți suntem egali. Numele dumneavoastră.

Cineva: Milea Cristina.

Asistenta: Vârsta.

Cristina: 63.

Asistenta: Ocupația.

Cristina: V-am spus, pensionară pe caz de boală. Ultima oară m-au internat la București ca să mă verifice...

Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?

Cristina: La București?

Asistenta: Nu, doamnă, în lumea de dincolo.

Cristina: Da...am luat mai multe diazepam, dar nu și-au făcut efectul.

Asistenta: Noi nu recomandăm metodele primitive. Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?

Cristina: Ăăă...

Asistenta: Deci nu aveți obiective. Vi le putem recomanda noi. Motivul plecării?

Cristina: Sunt nefericită, doamnă. Bărbatu-meu m-a bătut toată viața, din cauza lui m-am dat cu nervii peste cap. Depind financiar de el, că altfel m-aș fi dus de mult de-acasă. Nu mai am nicio bucurie, am muncit o viață întregă ca să stau cu șase milioane, iar fi-miu...

Asistenta: Prin urmare, motivul plecării - abținerea.

Cristina: Ce spuneți?

Asistenta: Suferiți de boli mintale?

Cristina: Dacă vreau să-l strâng de gât pe bărbatu-meu înseamnă că sunt bolnavă mintal?

Asistenta: Doar de gât vreți să-l strângeți, alt organ nu.

Cristina: Nu...

Asistenta: Nu vă faceți griji, "a strânge de gât" este o figură de stil. Luați loc până vine domnul doctor.

Cristina: Stați, doamnă, trebuie să aflu mai multe.

Asistenta: Veți afla de la domnul doctor.

Cristina (*se uită în jur*): Mă așez pe ce scaun vreau?

Asistenta: Desigur.

Cristina (*ezită și se întoarce*): Nu aveți reviste, ziare, ceva?

Să-mi omor mai întâi timpul și după aia pe mine.

Asistenta: Avem pagini de ziar cu necrologuri.

Cristina: Cu necro...bine, lăsați.

Scena 5

Cristina: Așteptați de mult?

Cineva: De prea mult timp, doamnă. Eu v-aș fi servit cu o cafea, că doamna asistentă văd că își face manichiura.

Cristina: Lăsați-o, e tânără și ea, o să se izbească de pragul de sus. Eu sunt Cristina.

Cineva: Eugen.Eugen Furtună.

Dănuț: Călinescu Dănuț, săru'mana.

Cristina (*către Dănuț*): Dar ești tânăr, mamă, ce-ai pățit?

Eugen: Nu contează vârsta fizică, ci cum te simți pe dinăuntru. A îmbătrânit sufletește, l-a terminat maică-sa.

Cristina: Vaai! Te-a bătut?

Dănuț: Nu...

Cristina: Te-ai purtat urât cu ea? Ai cheltuit banii prin baruri? Că nu pari un băiat rău...

Eugen: L-a frecat la cap până l-a distrus. Știți cum sunt unele femei, taca-taca, taca-taca, nu te lasă nici să mori. El a scăpat și a venit aici.

Cristina: Eu i-am lăsat libertate deplină lu fi'miu și cred că rău am făcut. Acum a ajuns să mă îmbrâncească și să-mi fure banii din cărți.

Eugen: Din cărți?

Cristina: Păi acolo-i ascund și eu. Banii mei de pensie și ce mai fur de la taică-su de prin buzunare. Că al naibii nu-mi dă decât să nu mor. Toată viața am muncit ca o proastă și n-am știut să fac ceva pentru mine. Și azi mi-am zis: "Ia mai dă-le dracului pe toate, eu mă duc și vă las să faceți borș". Am lăsat fasolea pe aragaz, n-am terminat-o, că nici nu știu dacă mori pe loc sau te reprogreamază... (*Către asistentă*) Doamnă, nu vă supărați, am o întrebare. Murim în ziua în care venim sau ne chemați altădată?

Asistenta: Pentru plecarea în aceeași zi trebuie să achitați taxa de urgență, în valoare de o sută de euro, pe lângă cheltuielile menționate.

Eugen: Phiu! Aștia nu mai știu de unde să stoarcă bani. Doamnă, dacă am venit aici, înseamnă că e urgent, nu mai suportăm viața, fiecare clipă e-o durere.

Cristina: Așa e. Dar eu mă bucur că măcar ai unde s-o faci, că până să aud de clinica asta, fiecare se ducea cum putea. Acum ai un doctor lângă tine, te ajută...

Eugen: Fac eu rost de bani. Mai fac o datorie, dar măcar știu că am scăpat definitiv.

Cristina: Ah! N-aveți bani?

Eugen: Am pe dracu! Am încercat și eu acum doi ani să

fac o afacere, am împrumutat bani de la bancă și mi-am dat demisia de la firma unde lucram.

Cristina: Așa.

Eugen: Și n-a mers. Contabila nu s-a ținut de treabă, am închiriat un sediu, nu venea nici dracu. Eu i-am zis băiatului cu care m-am asociat, bă, tâmpitule, aici nu este vad, dăm faliment. El nu, că este ieftin, că nu mai găsim o asemenea ofertă și iată c-am avut dreptate. El și-a luat tâlpășița, a plecat în Spania și eu am rămas să plătesc ratele la bancă.

Cristina: Și e mult?

Eugen: Două sute de euro pe 10 ani.

Cristina: Vaai!

Eugen: Am și soție, e confecționeră, de o jumătate de an ea plătește mai totul în casă. Am încercat să mă angajez, dar am ajuns la saturație; muncesc zece-douăsprezece ore pe zi ca să plătesc rata la bancă. Ca un bou muncesc, exact ca un bou. Am avut pământ la țară de la părinți, l-a luat nepotu-meu și p-ăla. Stau cu o pereche de pantaloni de luni de zile, m-am săturat! N-am noroc, doamnă. Unii n-au noroc și pace.

Cristina: Și eu am o pensie de șase milioane, atât. Nu am datorii, ce-i drept, și îmi aduce bani bărbatu-meu, dar îmi scoate ochii pentru fiecare leu. Că fără el casa s-ar duce naibii, că ne lasă și pleacă în lume să vadă cum ne descurcăm singuri... a fost un bețiv și un mitocan. Mă ținea închisă în casă și nu mă lăsa nici la mama să mă duc, de gelos ce era. Mă lovea că nu-i băgam în seamă neamurile. Na, mi-a trebuit țăran, țăran am avut. Că-mi spunea mama, nu-i de nasul tău, mamă, nu vezi că își dă cu scuipat prin păr să își facă freza, tu ești din familie bună. Și n-am ascultat-o. Eram o femeie frumoasă și

mulți bărbați mă doreau. Unu' îmi scria poezii, altul se ruga de mine să mă mărit cu el, că îmi oferă casă în București. Am fost o proastă. Eu l-am ales pe țăranu' ăsta că părea greu de cucerit. Mi se părea că seamănă cu Alain Delon. Și acum nu mai suport nici să-l văd. Soarta.

Eugen: Și n-aveți unde să vă duceți? Sau să găsiți un alt bărbat.

Cristina: Am unde să mă duc. Pe lumea cealaltă. Nu aş putea închiria nici măcar un coteț cu pensia mea. Iar pe bărbați nu-i mai suport. El a fost primul și ultimul bărbat din viața mea. Ce să fac? Să mă bag slugă la alt nesimțit? Că pe vremea noastră nu era moda asta cu experiența sexuală înainte de căsătorie. Cele mai multe fete cunoșteau un singur bărbat și credeai că toți ceilalți sunt ca el. Dacă dădea din fund de trei ori și gata, credeai că așa se face. Mă scuzați, persoanele de față se exclud. Păi ce, aveam noi revistele și filmele de acum? Nu zic nu, mai erau și femei dezmațate, dar eu veneam din familie bună. (*Face semn din cap către Dănuț*) Săracul băiat, nu mai spune nimic. Uite cum își dau unii viața pentru mama lor și alții le fură și ultimii bani de pensie. Mama ta e pensionară?

Dănuț: Da.

Cristina: Și o ajuți la treburile casei?

Dănuț: Da, zilnic.

Cristina: Of, ce băieți au unele. Atunci ce-are cu tine?

Dănuț: Nu știu. Vreau să mor mai repede, să scap de tot.

Eugen: Îl ține din scurt, nu-l lasă nici să respire. Eu i-am zis să plece de-acasă, da' cică ar veni după el.

Cristina: Gândește-te la tine, mamă! Eu sunt femeie în vârstă, nu mai am ce să fac cu viața mea, dar tu? Găsește-ți o fată, însoară-te, e păcat de tine. Ești înalt, prezentabil, sănătos.

Eugen: Are un sevicu bun, n-are datorii.

Cristina: I-auzi! Dar și dumneavoastră sunteți destul de tânăr. Ce vârstă aveți?

Eugen: 44. Împlinesc în mai. Adică... am 43.

Scena 6

(*Cineva bate la ușă*)

Asistenta: Intră!

Cineva: Bună seara.

Asistenta: Deja e seară? (*Către bodyguard*) Să nu mai intre nimeni, dânsul e ultimul client. Pofțiți. Ce doriți?

Cineva (*vorbește sobru*): Am înțeles că aici putem scăpa de viață în mod simplu.

Asistenta: Cât de simplu doriți?

Cineva: Cât mai simplu cu puțință. Sunt un laș în esență, aș fi putut să mă spânzur, să-mi tai venele, să îi las un bilet de adio, apoi să mă arunc în fata trenului, dar mi-e frică de durere, de eșec. Vreau să mor ca și cum aș adormi. Să am senzația că nici n-am trecut prin această lume.

Asistenta: La noi nu moare nimeni. Doar iese din această lume și pășește în alta. Deci se poate aranja. Aveți două mii de euro?

Cineva: Cum adică aici nu moare nimeni? Eu vreau să mă sinucid.

Asistenta: Folosiți cuvinte dure, domnule. Sinuciderea este o formă de protest radical sau consecința unei disperări adânci. Aici găsiți altceva – noi vă oferim posibilitatea să călătoriți în altă lume sau să încercați o nouă șansă fiindcă lumea aceasta vă nemulțumește. De ce

nu încercați să vedeți partea plină a paharului?

Cineva: Adică vorbiți în eufemisme și ne luați de proști.

Cristina: În ce vorbește?

(Dănuț și Eugen ridică din umeri)

Asistenta: Mai degrabă dumneavoastră aveți tendința să vedeți totul în negru, altfel nu ați renunța la această viață. Pentru noi orice ieșire din ceva înseamnă intrarea în altceva, poate mai bun.

Cineva: Și de unde știți în ce voi intra eu?

Asistenta: Păi nu știm, dar suntem optimiști. Înainte de a trece la completarea formularului-tip, vă aduc la cunoștință că trebuie să îndepliniți următoarele condiții: vârsta peste 18 ani, taxa de două mii de euro, în care sunt incluse cheltuielile de deplasare (în limbaj curent, înmormântare) și doza de pentobarbital de sodiu. Avem și ofertă pentru cei fără posibilități financiare, cinci sute de euro, doar instrucțiuni privind procedura de plecare, cu substanța letală inclusă. În acest caz, avem mască și tub cu gaz. Este necesară o cerere, în care să vă motivați alegerea și în care să specificați că o faceți de bunăvoie și nesilit de nimeni. Acestea fiind spuse și îndeplinite, vă dorim "călătorie plăcută". Aveți două mii de euro?

Cineva: Am și mai mult, dacă e nevoie. Dar eu vreau să mă pierd în neant, să mi se șteargă urma, nu înțelegeți?

Asistenta: Ah, atunci dați-mi voie să vă sugerez câteva idei: am putea crea impresia de reîntoarcere în sânul naturii, de contopire a părții cu întregul. Partea sunteți dumneavoastră, iar întregul natura. Știu eu, copaci verzi pictați, susurul izvorului și cântecul păsărelelor, câteva frunze împrăștiate pe pat, astfel încât să existe tot confortul dorit. Somnul veșnic în sânul naturii veșnice. Ce părere aveți?

Cineva: Doamnă, eu vreau să dispar și atât. Nu mă interesează spectacolul. O singură rugămintă aș avea - să ascult "Requiem" de Mozart. Tare, astfel încât să nu aud nimic altceva. Iar martor la execuția mea să fie doar motanul meu, Gucci. Știți, eu iubesc mult pisicile... El mă poate înțelege.

Asistenta: Desigur. Din ce material doriți să fie mijlocul de transport?

Cineva: Poftim?

Asistenta: Sicriul. Avem clasa lux din diferite esențe de lemn - stejar, fag, brad, mahon, frasin etc. Sicriul este hexagonal sau octogonal, complet echipat cu saltea, pernă, legătură din mătase pentru mâini și picioare. Poftiți, aveți aici un catalog cu ofertele noastre. Foarte important, fundul sicriului este căptușit cu un material care absoarbe eventualele lichide ce ar pătrunde în pânza freatică. Și mai avem...

Cineva: Ajunge! Este dezgustător ce-mi spuneți.

Asistenta: Mă scuzați, dar trebuie să vă exprimați preferințele, noi nu ne permitem să decidem în locul dumneavoastră.

Cineva: Atunci... mahon să fie. Acesta, numărul 24.

Cristina: Da, are bun-gust domnul. Uite, dacă n-am și eu două mii de euro, bărbatu-meu o să-mi ia cel mai ieftin sicriu, cu cruce din tablă.

Asistenta: Vă rog, datele sunt confidențiale.

Eugen: Phiu!

Asistenta: În ce doriți să fiți îmbrăcat?

Cineva: Așa cum sunt acum.

Asistenta: Ne pare rău, dar conform legislației europene, hainele trebuie să fie biodegradabile, iar pantofii de unică folosință. Noi respectăm normele europene.

Cristina: I-auzi! Să-i las lui bărbatu-meu rochia mea roșie din catifea ca să o ducă la amante? Mai bine o dau cuiva.

Asistenta: Doamnă, vă rog!

Eugen: Cu atâția bani, eu îmi plăteam datoriile și plecam vara în Grecia cu nevastă-mea.

Cineva: Cine vă oprește?

Eugen: Nu toți au norocul dumneavoastră.

Asistenta: Dacă nu păstrați limita de discreție, mă văd obligată să vă dau afară.

Cristina: Ne scuzați.

Asistenta: Aveți aici un catalog cu diverse costume biodegradabile. Cum doriți toaletarea? O anumită tunsoare? Vă putem spăla noi sau faceți dumneavoastră un duș înainte.

Radu: Chiar trebuie să vorbim despre toate astea?

Asistenta: Nu vă ia mult. Vă sugerez acest costum, numărul 45, s-ar asorta cu mahunul.

Radu: Bine, acela...

Asistenta: Deci aveți două mii de euro.

Cineva: Da.

Asistenta: Numele dumneavoastră?

Cineva: Radu Cantea.

Asistenta: Vârsta.

Radu: 35.

Asistenta: Ocupația.

Radu: Am terminat Filozofia, dar sunt manager la o firmă de Construcții.

Asistenta: Ați mai încercat să plecați dincolo?

Radu: Gânduri răzlețe, nimic hotărât.

Asistenta: Ce vă atrage la această călătorie? Aveți anumite obiective în minte?

Radu (*nedumerit*): Mă privește personal. Ce fac eu dincolo e doar problema mea.

Asistenta: Ne scuzați, dar noi suntem intermediarii. Avem dreptul să știm ce doriți, atât timp cât ne încredințați misiunea de a vă transporta dincolo.

Radu: Atunci... mă atrage ideea de a scăpa de femei.

Asistenta: Motivul plecării?

Radu: E mult de spus. Pentru mine iubirea a însemnat totul. Am cunoscut pe cineva, o femeie frumoasă și inteligentă. Am iubit-o mult, dar s-a terminat. O iubire care moare, nu a existat niciodată. Prin urmare, suntem supuși zădărniceii și nu mai are rost să trăiesc.

Asistenta: Deci, motivul plecării - anorgasmia.

Radu: Cum adică?

Asistenta: Anorgasmia. Incapacitatea de a ajunge la orgasm.

Radu: Da, știu ce înseamnă.

Asistenta: Ideile fixe și consumul exagerat de adevăruri absolute împiedică senzația de relaxare și intimitatea în cuplu. Suferiți de boli mintale?

Radu: Dumneavoastră vă bateți joc de mine?

Asistenta: Este una dintre întrebările incluse în formularul-tip, nu are nimeni nimic personal cu dumneavoastră. Repet, sunteți în evidența vreunui doctor psihiatru?

Radu: Nu.

Asistenta: Vă rog să luați loc până vine domnul doctor.

Radu: Lămuriți-mă, cum ați ajuns la acest diagnostic imbecil de anorgasmie?

Asistenta: Vă rog să vă calmați! Nu este vina mea că dumneavoastră nu puteți avea orgasm. Luați loc până vine domnul doctor!

Scena 7

Radu: Așteptați de mult?

Cristina: Nu mai avem așteptări, domnule.

Eugen: Felicitări, să fie într-un ceas bun! Am înțeles că ați luat pachetul complet, de două mii de euro.

Radu: Ce vă privește pe dumneavoastră?

Eugen: Mă scuzați, nu-i problema mea, dar mă mir și eu cum alții au bani căcălău și tot nu le ajung.

Radu: Nu-i o chestiune de bani. Nu am cunoscut niciodată sărăcia.

Eugen: Dar de ce vreți să o ușchiți, dacă nu vă supărați? Spuneți ceva de o femeie...

Radu: Fiecare dintre noi are o suferință personală. A mea este iubirea. A dumneavoastră bănuiesc că sunt banii.

Eugen: Banii, dracu să-i ia! Aș prefera să sufăr pentru o femeie de sute de ori mai mult, aș plânge câteva zile și apoi m-aș înhăma iar la jug. E plină lumea de femei, dar bani nu găsești pe toate drumurile. Asta-i problema.

Radu: Vă înșelați. Poți face rost de bani mai ușor decât să-ți găsești un suflet-pereche. În fine, depinde de nevoile și de așteptările fiecăruia.

Cristina: Nu vă mai contraziceți! Mai avem puțin de trăit, e păcat să nu ne înțelegem tocmai acum. (*Către Radu*) Nu vă supărați, ați fost pe Coasta de Azur vreodată?

Radu: Da.

Cristina: Vaai, ce frumos trebuie să fie! Știți cât am visat să ajung și eu măcar o dată într-un loc exotic, să mă bucur de plaje însorite și de petreceri cu cocteiluri...

Eugen: Cocteiluri

Cristina: Cum?

Eugen: Cocteiluri.

Cristina: Așa, cocteluri. Să am multe produse cosmetice și să am banii mei, să nu depind de bărbatu-meu. Și nu v-a plăcut?

Radu: Toate aceste locuri frumoase nu au niciun farmec dacă ești singur. Mă bucur să le văd, dar există în mine un gol pe care nu pot să-l umplu decât prin prezența persoanei iubite.

Cristina: Vă înțeleg, sunteți tânăr. Așa simțeam și eu când venea țaranu' ăla să mă aștepte în fața casei. Numai că mă invita la plajă pe prund. N-am știut s-aleg, domnule, mi se părea că seamănă cu Alain Delon. Mă uit la alți bărbați, fac cumpărături, scot copiii la plimbare, își duc nevestele prin străinătate, numai eu m-am sacrificat ca o proastă. Sunteți tânăr, ca și domnul Dănuț, e păcat. Pentru o femeie?!

Radu: Doamnă, totul este trecător, în afara iubirii. Sau așa ar fi ideal. Dacă și ea moare, dacă până și iubirea este o amăgire, atunci noi nu mai avem niciun sens. Ne îndrăgostim și ne despărțim, iubim și rănim. Nu știm să ducem nimic frumos până la capăt. Am obosit să car bolovani imenși dintr-o curte într-alta și să sper de fiecare dată că îmi voi construi o casă până la bătrâneți. A schimba iubirile e ca și cum ai trăi cu chirie o viață întreagă. Nu e nimic al tău și stai mereu cu gândul că a doua zi te poate da afară.

Cristina: Frumos. Dar nu te supăra pe mine, doar din cauza asta ai venit aici să mori?

Radu: Vi se pare puțin?

Cristina: Păi, mamă, ar trebui ca vreo 60% dintre oameni să se omoare, dacă ar gândi ca tine.

Radu: Hotărârea mea nu ține doar de experiența

personală, ci de un adevăr trist, universal valabil. Îmi depășesc propria existență.

Dănuț (*cu privirea în gol*): Doamna asistentă, când vine doctorul?

Asistenta: Vă grăbiți? Ce mai aveți de făcut?

Dănuț: Mi-am închis telefonul și nu mai suport tensiunea asta. Vreau să știu când pot să mor. Vreau să plătesc și taxa de urgență, dacă se poate.

Asistenta: Doctorul trebuie să vină, vă rog să vă liniștiți.

Cristina (*către Radu*): L-a terminat maică-sa.

Eugen: Nu l-a lăsat să-și trăiască viața.

Radu: Pe toți ne marchează adânc ceva. După ultima relație, am încercat să îmi tai de la rădăcină așteptările, am făcut sex, am avut aventuri ca să fug de mine însumi, repetându-mi că iubirea nu există. Mă întorceam în fața oglinzii și mai avid de trăirea totală. Când ești construit într-un anume fel, diferit de posibilitățile reale, este foarte greu să conviețuiești cu tine.

Cristina: Așa e. Eu eram construită într-un fel și m-a demolat bărbatu-meu.

Radu: Ce s-a întâmplat?

Cristina: M-a bătut, m-a înjurat, acum depind de el, că altfel m-aș fi dus de mult de-acasă. Am venit să mor că nu mai suport. Sunt pensionată pe caz de boală, stau toată ziua singură cuc în casă și muncesc ca o sclavă. Iar seara primesc doar înjurături, că el face și drege, că fără el am muri... Zi de zi spăl, gătesc, șterg praful, mătur, aerisesc... parcă-s cu duracell în fund. Și nu știu ce mama naibii, oricât aș face, a doua zi e la fel. Pete pe gresie, nisip pe parchet, că intră încălțați, zoaie pe fața de masă și ia-o de la capăt. Decât viață din asta, mai bine lipsă.

Dănuț (*cu privirea în gol*): Dar nu ne dorim toți iubire?

Există vreun om normal care să nu tânjească după iubire?

Radu: Te va surprinde, dar sunt foarte mulți. Nu știu cât ai cunoscut tu din viața asta scurtă pe care ai trăit-o, dar eu am ajuns la concluzia că oamenii nu știu să iubească și nici să prețuiască ceea ce primesc. De fapt, prin structura lor interioară, oamenii nu sunt capabili de iubirea adevărată. Uită-te pe site-uri, câte anunțuri de sex în trei, de swing, câte divorțuri, câte scandaluri mondene în ziare și la televizor, câte cazuri de violență conjugală. Iubirea este altceva, nu bazarul acesta cu arome sexuale.

Eugen: Domnule, eu recunosc. Mi-am înșelat nevasta.

Radu: Înseamnă că nu o iubiți.

Eugen: Ba o iubesc. Dar era prea tare tipa respectivă, n-am putut să rezist, ne-am cunoscut într-un club și am întrebato dacă vrea la mine sau la ea și a doua zi nici nu mai știam cum o cheamă. Tot la nevastă m-am întors, nu?

Cristina: Ei, un bărbat mai calcă strâmb, dar trebuie să-și respecte nevasta. Măcar atât, să aibă bunul-simț să păstreze curățenia în casă și s-o mai ajute din când în când.

Radu: Gândiți îngust.

Eugen (cu vocea ridicată): Îmi iubesc nevasta, de-aia o și las liberă, să-și găsească un bărbat cu bani. Dumneata nu știi ce-nseamnă să mori de foame și să nu fii în stare să îi iei soției nici măcar un cap de ață. Dumneata nu știi ce-nseamnă să ți se spună că ești bărbat și că nu ești în stare să întreții o familie. Nu știi ce-nseamnă să mergi pe stradă și să îți vină să urla pentru că te simți ratat, pentru că viața ți se scurge fără să te poți bucura de ea. Să ai sentimentul că scrie pe tine "sărântoc". Mă uit la o prăjitură în cofetărie și îmi număr de trei ori banii înainte de a o cumpăra. Și mă duc acasă cu ea în sacoșă, de parcă aș aduce cine știe ce trofeu de la vânatoare. De-aia ați

ajuns să visați iubiri absolute, că nu aveți grija zilei de mâine. Aveți timp să contemplați eternitatea. Nu sunt prost, să știți, cunosc și eu ceva filozofie.

Radu: Nu a spus nimeni că sunteți prost. Dar vă mulțumiți cu trăiri banale, atât timp cât aveți stomacul plin. Ați venit aici să vă omorâți pentru că sunteți îngropat în datorii. Motivul dumneavoastră este meschin. Ignorați orice altă valoare, în afara celor materiale.

Eugen (*din ce în ce mai iritat*): Meschin?! Eu, cel puțin, nu sunt egoist. Dumneavoastră vă sinucideți pentru că nu vă satisfaceți obsesia iubirii totale, eu mă omor fiindcă n-am ce să mai ofer altora, sunt un sărăntoc obosit de viață. Ce-ați vrea să fac? De unde să scot două sute de euro în fiecare lună? Și pe lângă asta să și mănânc, să și beau, să și iubesc. Sunteți un om deștept, știți că la baza piramidei trebuințelor, nevoile mele sunt mai importante decât ale dumneavoastră.

Cristina: Ce-i aia meschin, dragă?

Dănuț: Neînsemnat, lipsit de valoare.

Cristina: Banii nu mai au nicio valoare azi, are dreptate.

Radu: Și de ce ați ajuns în această situație, domnule...?

Cristina: Furtună.

Radu (*confuz*): E furtună?

Cristina: Nu, domnule, Furtună îl cheamă.

Radu: Cum ați ajuns în această situație? Ghinion sau incompetență?

Eugen: Ce importanță are cum am ajuns aici? Realitatea este aceeași - am datorii și nu mai am cum să fac rost de bani. Asta nu e viață, e calvar.

Radu: Ah, deci nu vă interesează cum ați ajuns aici, nu aveți niciun fel de autoanaliză. Ați ajuns aici și punct. Nu contează cauzele, să ne concentrăm doar pe efecte.

Eugen: Sunt incompetent, da. Și n-am nici noroc.

Radu: De ce sunteți incompetent?

Eugen: Cum adică?

Radu: De ce nu vă pricepeți la afaceri?

Eugen: Păi...

Radu: Vedeți că nu știți? Dumneavoastră, doamnă, de ce ați ajuns în situația asta?

Cristina: Fiindcă am fost proastă și n-am știut să aleg.

Radu: Nu, doamnă, asta a fost acum zeci de ani. Ia gândiți-vă, de ce ați ajuns aici?

Cristina: Păi... trebuia să-mi iau și eu un bărbat care să mă respecte, trebuia să fi terminat și eu măcar liceul, că mi-a zis mama, du-te, fată, dă-ți bacalauriatul, eu nu, preferam să mă văd cu țăranu'.

Radu: Vă raportați în permanență la o situație de acum zeci de ani. Între timp nu s-a mai întâmplat nimic?

Cristina: Ba da, înjurături și scandaluri.

Radu: De ce?

Cristina: Păi dacă așa e el, mitocan.

Radu: Și dumneavoastră cum sunteți?

Cristina: Eu?

Radu: El este mitocan. Dumneavoastră cum sunteți?

Cristina: Eu sunt victima.

Radu: De ce?

Cristina: De ce sunt victima?

Radu: Nu știți. Vedeți, la mine e clar. Eu nu mă pot împlini în iubire, fiindcă iubirea nu durează, se duce, pa. Dragostea ține trei ani, nu? Și am venit aici să scap de suferința că voi tânji o viață întreagă după ceva inexistent. Orice ai vrea și orice ai face, din luna de miere ajungi în luna de fiere.

Eugen (*râzând ironic*): Iubirea nu se duce, domnul meu,

cred că mai degrabă vi se consumă dumneavoastră benzina sau parteneriei. E mai ușor să spui că iubirea se duce dracului decât să recunoști că tu nu ești în stare nici să alegi pe cine trebuie și nici să simți ceva până la capăt.

Radu: Dumneata vorbești, care te lași ghidat de impulsuri animalice? Vezi o pereche de țâțe și ignori sentimentele adânci? Ar trebui să te descurci și cu supraviețuirea, doar ai manifestările primitivului.

Eugen: După cum vedeți, vorbesc civilizată cu dumneavoastră.

Cristina (*îi întrerupe cu glasul tremurat*): Dar bărbatu-meu e civilizată când mă bate și mă jignește? El de ce nu poate să poarte un dialog? Ori că trăim în casă, ori că stăm în peșteră, tot ca sălbaticii ne purtăm. C-am trăit o viață întregă în bătăi și scandaluri, n-am știut să îmi văd interesele. (*Plânge*) Dumneavoastră sunteți deștept, mai puteți găsi o femeie, că doar cum visați la iubirea aia mare, trebuie să mai viseze și altcineva. Dumneavoastră aveți nevastă, sunteți în putere, găsiți un loc de muncă mai bun, vă vine vreo idee, dar eu ce să mai fac? Să mă duc la azil doar. Ăstălalt poate să plece de-acasă, dar i-e frică de mă-sa.

Dănuț: Nu înțelegeți?! Nu e vorba numai de ea. Nu sunt în stare de nimic. Nu sunt deștept, nu m-am însurat, n-am avut nicio relație stabilă, n-am prieteni, n-am dinți în gură, nu știu să iubesc...vreau să mor, să mor, să mor!

Eugen: Mama naibii! Doamnă, mai așteptăm mult?

Asistenta (*se îndreaptă spre ei zâmbind*): Haideți, să facem câteva exerciții de înviorare!

Eugen: Poftim?!

Cristina: Cum adică?!

Asistenta: Vă rog să vă ridicați! Apropierea călătoriei

definitive tensionează sufletul și trupul, iar sarcina noastră este de a vă pregăti pentru trecerea dincolo.

Eugen: Asta-i bună! Exercițiile fizice sunt recomandate pentru obținerea unui tonus bun, iar noi avem tot interesul să rămânem deprimăți. Ce naiba, doamnă, vă bateți joc de noi?

Asistenta: Dumneavoastră nu aveți bani nici măcar pentru mască cu gaz, prin urmare bucurați-vă că vi se oferă ceva gratuit.

Radu: Doamnă, lămuriri-mă! La ce folosesc aceste exerciții?

Cristina: Mie îmi convine... nu am avut niciodată timp și bani să mă duc la fitness.

Dănuț: Eu aș vrea să dau un telefon înainte, dacă se poate.

Asistenta: Vă rog.

Dănuț: Alo, mamă? Sunt la serviciu... Stai, mamă, nu înțelegi că sunt la serviciu? La ora asta, da. Coboară tu și ia pâine, e magazinul la colțul blocului. Nu sunt nesimțit, pur și simplu... ba îmi pasă, normal că-mi pasă, dar nu pot ajunge acasă. Dacă aș muri mâine, ce-ai face? Atunci de ce nu te poți descurca și în seara asta? Aș vrea să rămân cu niște prieteni la un suc în oraș, este o seară frumoasă. Nu dau banii aiurea, n-auzi că sunt cu niște prieteni? Doar astăzi. Nu mai țipa, mamă, ce poate să mi se întâmple rău? Nu e niciunul bețiv și nici violent, sunt oameni normali. Bine, sunt tâmpit. Nu vreau să mai mergem la tanti Geta. Ba mă simt bine la ea în curte, dar mă simt bine și cu prietenii mei. Nu mai țipa, mamă, închid... trebuie să plec. Ai grijă de tine.

Asistenta: Domnule Radu Cantea, puteți să nu faceți aceste exerciții, dar vi le recomand pentru vlăguirea trupului, ce va deveni în scurt timp complet inutil. E un preambul la adormirea simțurilor.

Radu (*ironic*): Aveți dreptate, prada trebuie amețită înainte de a fi omorâtă. Eu refuz să mă ridic de pe scaun.

Asistenta: Cum doriți.

Eugen: Haideți, doamnă, ce mama mă-sii? Vorba dumneavoastră, e gratuit. Flotări?

Cristina: Dacă știam, îmi luam și eu iegării.

Asistenta (*pune muzică, îi aliniază, în afară de Radu, care stă într-un colț pe canapea*): Atenție la mine! Picioarele sunt ușor depărtate, ridicăm brațele, coatele sunt perfect întinse. 1, 2, 3, 4, 5, atenție, cu mișcări scurte tragem la spate, 6, 7, 8, 9, 10, nu ne grăbim. Acum rotim brațele, 1, 2, 3, 4, 5, 6, haideți dacă vreți să aveți o poziție frumoasă. Acum, din nou depărtăm ușor picioarele, genunchii sunt întinși, vârfurile îndreptate spre exterior, brațele întinse la urechi și tragem cu elan la spate. Acum încercăm să atingem podeaua. 1, 2, 3, 4, 5, mai cu elan! Doamna Cristina, mai jos, mai jos!

Scena 8

(Toți stau epuizați pe scaun sau pe canapea)

Cristina: Vai, ce-am obosit! Așa este, acum chiar că îți vine să dormi.

Eugen: Și să nu te mai trezești, decât dacă miroase a mare, a alge și două femei superbe îți aduc un cocteil mare pe tavă. Apoi te duci la hotel cu nevasta și comanzi somon și o sticlă de șampanie.

Dănuț: Și ești liber ca pescărușul și ai senzația că ai tot timpul din lume să te bucuri de viață.

Eugen: Când aveam vreo 12-13 ani, îmi imaginam că mă

voi întoarce într-o zi cu o mașină faină la țară și că toți vor întreba: "Al cui e ăsta? Al lu' Furtună? Are bani mulți, nu?" N-am mai apucat. Bunicii au murit până să împlinesc 20 de ani și, oricum, n-aș fi venit cu nicio mașină. Apoi m-am angajat la o firmă de publicitate, dar nu eram mulțumit de salariu. Am plecat de-acolo, m-am angajat în altă parte, a fost și mai rău. Nu m-am împăcat niciodată cu ideea că muncesc la patron, fiindcă la noi mulți se comportă de parcă te-ar fi cumpărat la expoziție de sclavi. Și am zis să fac ceva de unu' singur. Unii nu sunt făcuți pentru afaceri. Trebuie să ai nervii tari, mama mă-sii, să auzi că nu are bani nici furnizorul, nici clientul, și-ți mai cere și statul.

Cristina: Mă gândesc acum ce-or fi făcând fără mine. Cred că e casa cu fundu-n sus, fasolea pe aragaz, vasele în chiuvetă, nu sunt în stare nici măcar să bage mâncarea în frigider. Vine amețitul de bărbatu-meu, își lasă șosetele alea împutite pe unde-apucă. Cred că sună acum pe la toate rudele, să vadă unde sunt, dar nu pentru că-i pasă, ci pentru că trebuie să fiu acasă când vine el.

Dănuț: Eu mi-am închis telefonul. Mi-e milă de ea, în felul ei mă iubește. Îmi face pachet cu mâncare dimineața când plec la serviciu, seara mă așteaptă cu ciorba pe aragaz. Cred că i-a crescut tensiunea acum. Dar nu mai pot, nu mai pot.

Radu: Și spunei că mi se termină mie benzina? O iubesc și acum, tocmai de aceea vreau să dispar, nu mai pot s-o iau de la capăt. Am obosit, e ca și cum aș multiplica la xerox totul, prima întâlnire, primul sărut, prima noapte de dragoste. Mi-a spus că sunt prea dificil pentru ea, că am prea multe așteptări, dar că mă iubește. Mi-a lăsat un mesaj offline pe mess, auzi, un mesaj

offline pe messenger! În care îmi scria că trebuie să terminăm, fiindcă are multe de făcut cu viața ei și nu poate să-mi fie alături așa cum aş avea nevoie. De fapt, de ce mă mir? Așa ne-am cunoscut, pe internet. S-a născut în lumea virtuală, a murit în lumea virtuală. Când n-avea chef să mă sune, mă punea să intru pe mess să stăm de vorbă. Eram ca două mașini cu replici setate.

Dănuț: Cât ați fost împreună?

Radu: Un an.

Cristina: Ați locuit împreună?

Radu: Nu. Venea la mine cam de două-trei ori pe săptămână, uneori și mai rar. Îmi spunea că nu este pregătită pentru o relație casnică.

Cristina: Înseamnă că nu voia să fie cu tine. Femeile astea emancipate de azi sunt date naibii.

Radu: Credeți?

Cristina: Păi când vrei să fii cu cineva, faci pe dracu'n patru să fie așa. Pe om îl cunoști când stai zi de zi cu el, nu așa, în fața calculatorului.

Radu: Știa că o iubesc mult.

Eugen: Vezi? Nu-i bine să fii fidel, că pici de prost.

Dănuț: Nu e frumos nici să înșeli încrederea cuiva.

Radu: Am iubit prima fată în liceu, eram în cls. a X-a. O chema Laura. A fost prima căreia i-am spus că o iubesc și atunci credeam că nu voi mai trăi niciodată o dragoste atât de mare. Așa am scris în jurnal într-o seară de toamnă, după ce ea a plecat definitiv în Germania. M-am simțit cumplit de gol după plecarea ei. În primul an de facultate, m-am îndrăgostit iremediabil de Adina, o colegă de grupă. Am fost doi ani împreună, o iubire nebună care s-a sfârșit simplu într-o zi de 13 februarie. M-a anunțat că este îndrăgostită de unul dintre profesorii ei.

Eugen: Și tu?

Radu: Și eu ce?

Cristina: Tu ce-ai zis?

Radu: M-am bucurat în sinea mea. Eram și eu îndrăgostit de colega ei de cameră. V-am spus, iubirea nu durează...

Cristina: Off...

Radu: Apoi am întâlnit-o pe Maria, o profesoară de istorie. O vedeam ca mama copiilor mei, ceea ce m-a făcut să mă-ndrăgostesc nebunește. Era blândă, calmă, tandră, avea toate calitățile necesare unei bune soții. Ne-am făcut planuri de căsătorie, m-a prezentat alor ei, am fost opt luni împreună.

Cristina: Și de ce v-ați despărțit?

Radu: Fiindcă ne-am certat o singură dată în opt luni și a fost de-ajuns. Mi-am dat seama că ascundeam amândoi frustrări acumulate în timp. Brusc am început să ne urâm. De fapt, ne autosugestionasem în tot acest timp. E foarte greu să delimităm granița dintre sentiment real și autosugestie.

Eugen: Și ultima?

Radu: Este curios, deși toată lumea încheie o căsătorie în virtutea calităților persoanei, sexualitatea e gândită ca o nevoie impersonală, precum nevoia de hrană, de apă sau de adăpost. Dacă mi-e foame, pot să-mi doresc să mănânc linte sau măslina, însă asta nu ține de esența nevoii; în ultimă instanță, ca să-mi potolesc foamea, pot mânca orice cu condiția să fie comestibil. Nu la fel stau lucrurile când e vorba de sexualitate. Dintre toate nevoile, ceea ce în mod obișnuit se cheamă "nevoie sexuală" are vocația de a fi un vehicol al unei alte nevoi, către care sexualitatea trimite. Aici cred că suntem în fața

unei "nevoi" esențialmente personale. Ea nu are cum să fie împlinită de altcineva decât de o anumită persoană, și numai de aceea. Nimic și nimeni altcineva nu poate umple acel gol și nu poate să satisfacă acea nevoie. Vă aduceți aminte de "Cenușăreasa"? Ei bine, știți ce este fabulos, teribil în povestea aia?! E proba cu pantofiorul: nimeni nu putea fi soția prințului în afară de fata căreia i se potrivea pantofiorul "uitat" de ea la bal și "cules" de prinț. Nimeni, dar absolut nimeni. Și prințul se îmbolnăvise atât de tare, încât era să moară... Imaginea e cât se poate de clară. "Pantofiorul" este amprenta personală, e golul din suflet care așteaptă să fie umplut. Dar acest gol are forma persoanei aceleia, și nimeni altcineva nu se poate instala în acel loc, dar nimeni. Pentru că acel loc are o formă unică, absolut individuală, singulară. Și știți ce este mai trist? Ca toată această viziune este o iluzie, basmele vând cea mai frumoasă minciună umanității. Că cei doi vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți și că îi poți vedea și acum veselindu-se. "Orice iubire are un balcon ca în Romeo și în Julieta unde mai târziu se agață rufe". M-a amuzat această afirmație când am citit-o. Iar marile iubiri sunt cele care nu se termină, care lasă promisiunea unei continuări excepționale sau te lasă jinduind după ce ar fi putut să fie. Nu cred că iubim persoana, ci farmecul poveștii neconsumate și tot ce se dezoltă în noi, în absența acesteia. Tristan și Isolda, Romeo și Julieta, Dante și Beatrice, Eminescu și Micle, le înșir așa, la întâmplare...niciuna nu s-a consumat, nu a pășit pe calea vieții comune, nu a cunoscut realitatea cuplului în banalitatea cotidiană. Și atunci mă întreb dacă nu cumva "iubirea cea mare" nu este, de fapt, "fantezia cea mare"...

Deci, da, am iubit-o și cred că o mai iubesc, dar mâine nu voi mai simți nimic.

Eugen: Cred că iubirea este o chestiune de voință.

Radu: Ce vreți să spuneți?

Eugen: Cred că dumneavoastră nu doriți să iubiți, vă interesează doar starea de îndrăgostit. Vreți ca totul să fie la temperaturi înalte. Nu poți să părăsești persoana iubită doar pentru că nu mai simți fluturi în stomac sau fiindcă te plictisește într-o zi sau, pur și simplu, nu te mai atrage ca altădată. Iubirea este și o responsabilitate, o construcție pentru siguranța căreia îți pui semnătura. M-ați acuzat că o înșel. Fizic, da, sufletește însă niciodată.

Radu: Și unde este iubirea dumneavoastră responsabilă în acest moment?

Eugen: Nu mai e... poate fiindcă simt că nu mai am ce să dăruiesc.

Dănuț: Credeți că doar de bani are nevoie soția dumneavoastră?

Eugen: Simt că nu mă mai iubește soția mea. Problemele financiare ne-au îndepărtat. Iar eu am obosit pur și simplu... vine de la serviciu și se plânge că nu ieșim nicăieri, că port aceleași cămăși și că am fost un prost când am deschis firma. Între noi nu mai e iubirea de altădată.

Radu: Vedeți? Iubirea se duce...

Dănuț: Cred că are dreptate Eugen, iubirea nu se duce, de cele mai multe ori noi nu suntem capabili să o păstrăm.

Radu: Încă o iubesc, dar altfel. Sau o iubesc la fel și nu îmi mai dau seama.

Cristina: Auzi, dar eu nu-l mai iubesc pe bărbatu-meu. Trebuie să fiu și eu responsabilă?

Eugen: La dumneavoastră e altceva, vă bate, vă jignește...

Dănuț: O fi și asta o formă de iubire...

Eugen: Scatoalcele sunt formă de iubire? Poc una în gură, te iubesc, poc una în burtă, te doresc... hai să fim serioși, un bărbat adevărat nu lovește o femeie.

Cristina: Așa e. La început era șmecher, culegea flori de câmp și îmi spunea că nu m-ar atinge nici cu ele. Auzise și el expresia asta pe undeva.

Asistenta (*vine cu o tavă*): Serviți, vă rog, am făcut ceai, așteptați de ceva timp...

Cristina: Vai, mulțumim, uite ce drăguț din partea doamnei. Chiar voiam să vă rog pentru un pahar cu apă.

Dănuț: Este ceai de tei?

Asistenta: Da, sper să vă placă.

Radu: Ați încercat vreodată ceai alb? Dar vrac, nu la pliculeț. Cică e foarte bun, e un fel de elixir al tinereții.

Eugen: Nu am auzit de ceaiul alb. Mie îmi place cel de mentă.

Cristina: Dacă mai trăiam, vă invitam la mine la țară la un vin fiert cu scorțișoară. Am vie, dar eu nu mai pot s-o muncesc, obosec repede, soră-mea se ocupă de ea. Au ieșit în toamna asta niște struguri albi buni!

Dănuț: Chiar, mi-e poftă de struguri.

Eugen (*către asistentă*): Mă scuzați, aveți niște lămâie?

Asistenta: Nu.

Cristina: Da, ar fi fost bună o lămâie. Aș suna totuși acasă și eu, că doctorul ăsta văd că nu mai vine. Vreau să mor aici, nu de mâna lu' bărbatu-meu. Doamnă, pot să dau un telefon de la dumneavoastră?

Asistenta: Desigur.

Cristina (*formează numărul*): Mulțumesc. Alo, eu sunt. Uite, sunt la Uța, că i-a fost rău și am venit la o vecină să

te sun. Păi n-ai pus fasolea la fiert? Într-o jumătate de oră se făcea. Nu trebuie s-o ajute și pe ea cineva? Dar mai aveți în frigider ardei umpluți de ieri. De ce să mă duc dracului, mă? Cu ce ți-am greșit? Chiar trebuie să te aștept ca o slugă în fiecare seară? Dar nu mai plăti și lasă-mă naibii în pace.

Asistenta: Vă rog să vorbiți frumos.

Cristina: Cine e, cine e. Uite, sunt la o clinică particulară, na, am venit aici să scap de voi, să plec pe lumea cealaltă. "S-o saluți pe maică-ta din partea mea". Nesimțitule! Mi-a închis telefonul, uitați, mi-a închis telefonul. Nu mai pot, doamnă, asta trăiesc zi de zi. Nu mai pot.

Asistenta: Vă rog să vă calmați!

Eugen: Când vine doctorul? Chiar așa de mult durează plecarea aia? Îl îngroapă în aceeași zi?

(Sună telefonul)

Asistenta: Da, domnule doctor. Sunt patru clienți în total, niciunul nu este în evidență cu boli mintale. O doamnă de 63 de ani, pensionată pe caz de boală, susține că este "nefericită" în această lume, soțul o bate și o jignește, iar fiul seamănă cu tatăl. Așa am scris și eu, abstenență. Un tânăr de 33 de ani, care spune că nu mai poate face nimic în această lume, fiindcă nu se simte în stare. A optat pentru varianta de cinci sute de euro, cu taxa de urgență. Da, impotență, am notat deja. Mai avem un tânăr de 35 de ani care și-a găsit mai multe jumătăți ale sufletului, dar le-a pierdut pe toate și a ajuns la concluzia că în această lume iubirea aduce doar suferință. Exact, anorgasmia. Dânsul a ales pachetul complet. Pofțiți? Ah, da, al patrulea client, din păcate, nu are bani, acesta este și motivul pentru care vrea să încerce dincolo. Da, aplic procedura în aceste cazuri. Vă aștept, la revedere. Domnul doctor vă roagă să-l

scuzați, a intervenit ceva și întârzie.

Eugen: Uite moartea, nu e moartea!

Cristina: Doamnă, am completat formularul, oricum nu plecăm în această seară. De ce trebuie să mai rămânem?

Asistenta: Trebuie să vă cunoască domnul doctor, tocmai am vorbit la telefon cu dânsul. Eu sunt doar asistenta dumnealui și nu pot lua deciziile finale. Domnul fără banii de taxă.

Eugen: Eugen Furtună mă numesc.

Asistenta: Domnule Furtună, doresc să vă vorbesc între patru ochi.

(Cei doi se retrag)

Asistenta: Dumneavoastră aveți un regim special. Nu vă permiteți achitarea taxelor. În acest caz, clinica noastră va propune să pozați gratuit pentru a face reclamă serviciilor noastre.

Eugen: Ce să fac?!

Asistenta: Dumneavoastră v-ați săturat de această lume și doriți să o cunoașteți pe cea de dincolo. Scăpați de suferință și aveți speranța unei lumi mai bune. Asta dorim să se vadă în pozele de reclamă. Așa putem atrage clienții noștri.

Eugen: Adică vă folosiți de suferința mea!

Asistenta: Nu înțeleg, suferința dumneavoastră constă în existența pe acest pământ, de ce nu vă bucurați că plecați? Ar trebui să ne fiți recunoscător că vă ajutăm să ieșiți cu demnitate dintre pământeni.

Eugen: Cum să mă bucur că plec?! Mi se rupe sufletul că o las pe nevastă-mea singură, că o s-o distrug pe mama, că nu am ajuns nici măcar la andropauză.

Asistenta: E perfect normal să vă pară rău, doar ați petrecut atâția ani împreună. Mulți dintre cei care pleacă

lasă bilete de adio în care își cer iertare, gândindu-se la cei dragi. Dar viața vă aparține în totalitate și aveți tot dreptul să renunțați la ea, dacă nu vă oferă ceea ce meritați.

Eugen: Și dincolo ce găesc? Lapte și miere? Plaje ca la Palma de Mallorca?

Asistenta: V-am fi oferit și un ghid turistic, dar ne-ar costa prea mult, fiindcă nu-l putem fideliza. Nu vă putem spune ce găsiți dincolo, vă oferim doar o alternativă.

Eugen: Știți că este păcat ceea ce faceți?

Asistenta: E păcat și să îți lași aproapele în suferință, iar dumneavoastră nu mai suportați durerea acestei vieți.

Eugen: Extraordinar! Să zâmbesc în poze ca să vadă și alții cât de bine e să te duci naibii. Doamnă, nu vreau să cunosc lumea de dincolo, nu cred că mă așteaptă nimic bun, din moment ce îmi iau viața, cum vreți să râd în fața aparatului?

Asistenta: Atunci de ce renunțați la această lume dacă nu mai aveți alta disponibilă? Nu înțeleg!

Eugen: Dumneavoastră credeți în Dumnezeu?

Asistenta: Ce relevanță are?

Eugen: Eu nu mai cred. Deci nu e nimic dincolo și, chiar dac-ar fi, nu e lumea pe care să mi-o doresc eu. Vreau să merg la munte, la mare, să îmi duc nevasta la restaurant, se poate dincolo? Firma dumneavoastră garantează că îmi voi împlini visurile dincolo?

Asistenta: Garantăm doar siguranța transportului și ajungerea la destinație, ce găsiți acolo e doar problema dumneavoastră.

Eugen: Atunci de ce ne-ați întrebat ce ne atrage la această călătorie?

Asistenta: Nu mă mir că ați dat faliment, nu cunoașteți strategia de marketing.

Eugen: Incredibil! Mama mă-sii de moarte, cu cine a făcut-o!

Asistenta: În acest caz, dumneavoastră.

Eugen: Ce trebuie să fac?

Asistenta: Pofțiți cu mine în camera alăturată!

Cristina: Unde-l duceți? Vai, gata? Îl omorâți?

Radu: Sunteți abătut. S-a întâmplat ceva?

Asistenta: Domnul Furtună se va întoarce, vă rog să așteptați în liniște.

Actul II

Scena 1

(Coroane, două sicrie goale și un fotograf)

Asistenta: Dânsul este Alex, fotograful clinicii noastre.

Alex: Îmi pare bine. Vom face prima poză lângă coroană. Aș prefera să nu vi se vadă picioarele. Și să zâmbiți, cu mâna dreaptă pe coroană.

Eugen: Acum? Așa repede?!

Asistenta: Nu uitați, zâmbetul este foarte important. Clienții noștri trebuie să depășească primul contact cu ideea plecării și să-și amintească faptul că scapă de suferință.

Eugen: Eu sunt clientul dumneavoastră.

Asistenta: Așa.

Eugen: Și nu-mi vine să zâmbesc.

Asistenta: Gândiți-vă la câtă liniște vă poate aștepta dincolo! Nu vă mai sună niciun reprezentant al băncii, nevasta nu vă mai reproșează că sunteți falit, nu mai aveți nevoie de haine, de mâncare, nu aveți de plătit întreținerea, nu mai vedeți pe alții în mașini scumpe. Cum să nu zâmbiți când scăpați de toate astea?

Eugen: De unde știți cum e dincolo?

Asistenta: Păi nu știm, dar asta sperați să găsiți, nu?

Alex: Păi da! Haideți, vă rog, uitați aici, e perfect. Puneți mâna dreaptă pe coroană! Lipsește banderola cu numele clinicii.

Asistenta: Of, mereu uit. Uite-o, este aici.

Alex: Acum zâmbiți, așa, mai aproape de coroană, nu vă mușcă.

Asistenta: I se văd picioarele?

Alex: Nu, e bine așa. Acum! Mai facem una. Tot lângă coroană, dar cu privirea în sus, vă rog, ca și cum ați ținti către cer.

Asistenta: Vă desprindeți de pământ.

Eugen: E ridicol.

Asistenta: Nu e nimic ridicol, aveți puterea de a alege.

Alex: Așa, cu mâna dreaptă pe coroană, vă uitați în sus. (*Către asistentă*) Eu v-am spus că trebuia tavanul albastru, efectul era și mai puternic.

Eugen: Doamnă, eu nu mă duc în cer. Ce să fac acolo?!

Asistenta: Adică rămâneți blocat în mijlocul de transport?

Eugen: Lăsați-mă naibii cu metaforele voastre! Mă omor, nu înțelegeți? Mă omor! Nu voi mai respira, nu voi mai auzi, nu voi mai vedea, nu înțelegeți? De unde să știu eu ce e dincolo? De unde să știu eu ce mă așteaptă? Nu mă bucur de nimic, de nimic!

Asistenta: Vă rog să vă calmați!

Alex: Mai facem o poză în sicriu și gata.

Eugen (*cu vocea ridicată*): În ce?

Alex: În sicriu.

Eugen: Adică să intru în sicriu? Eu?

Asistenta: Dar cine?

Eugen: Și vreți să zâmbesc și acolo? Morții nu zâmbesc, doamnă.

Asistenta: Țineți doar ochii închiși, clienții noștri vor înțelege mesajul.

Eugen: Nu pot să fac asta, nu pot.

Asistenta: Domnule Furtună, e de neînțeles pentru mine. Ați venit la noi spunând că vreți să muriți fiindcă v-ați săturat de sărăcie. Uitați, nu este ceea ce v-ați dorit? Aceasta este procedura de plecare. Aveți aici pernă, saltea, tot ce vă trebuie.

Eugen: Nu voi mai fi conștient, este o mare diferență. După ce voi muri, îmi va fi totuna ce se va întâmpla cu mine. Dumneavoastră nu știți că cel care se sinucide nu mai speră și nu mai vrea nimic? Ce tot o dați înainte cu lumea de dincolo?

Asistenta: Cum să vă fie totuna, domnule Furtună? Dumneavoastră vreți să scăpați de sărăcie. De unde știți că dincolo nu veți trăi într-un grajd cu porumb uscat la micul-dejun? Cel care "se sinucide", cum spuneți, speră ceva, să scape de suferință. Prin urmare, noi vă ajutăm să riscați și ne vom ruga împreună să vă fie mai bine într-o altă lume.

Eugen: Nu e nimic dincolo... nu s-a întors nimeni să ne povestească, nimeni de zeci de mii de ani. Raiul și iadul sunt povești de adormit copiii, aici e iadul, pe pământ. Mama mă-sii de viață... ăla are bani și tot se omoară.

Asistenta: Cine?

Eugen: Radu. Un tâmpit. Ălălalt are 16 milioane pe lună și tot vrea să se omoare.

Asistenta: Cine?

Eugen: Dănuț. Alt tâmpit.

Alex: Haideți că este târziu. Așezați-vă în sicriu!

Eugen: Nu pot, domnule, e macabru, înțelegeți-mă! Cum să mă așez între scândurile astea și să zâmbesc?

Asistenta: Atunci clinica noastră nu vă poate ajuta să plecați.

Eugen (*după câteva secunde de gândire*): Doar atât? Mă culc aici și zâmbesc? Și mă ajutați fără bani?

Asistenta: Doar atât.

(*Eugen se așează încet în sicriu*)

Alex: Bun. Acum închideți ochii și zâmbiți, dar subtil.

Asistenta: Să nu vi se vadă dinții. Ieșiți din această lume,

vă îndepărtați de suferință...zâmbiți...

Eugen: E strâmt. Mie îmi place să mă întind noaptea.

Alex: Nu mai vorbiți! Măinile pe piept.

Eugen: Și dorm pe burtă...

Asistenta: Închideți ochii, așa, zâmbiți, să se vadă expresia de seninătate.

Eugen: Ce seninătate? Opriți-vă, vă rog, opriți-vă! (*Începe să plângă*) Opriți-vă! Am un rebus pe scaunul din balcon, vreau să-l termin. Peste două săptămâni e meci, mi-e dor să văd un meci... vă rog, opriți-vă! Am patul meu acasă... și fața de pernă o spală nevastă-mea la mașină și i-am promis că duminică mă duc la pescuit... mi-e poftă de pește în saramură. O voi lua de la capăt, voi găsi ceva de muncă, vă rog, vreau să plec acasă. La mine acasă. Cum aș fi putut plăti taxa aici, pot plăti și ratele la bancă. Are dreptate Radu, motivul meu este meschin...

Asistenta: Să înțeleg că renunțați la serviciile noastre?

Eugen: Da, vă rog iertați-mă, mă așteaptă soția.

Asistenta: Ne-ați făcut să pierdem timpul.

Eugen: Îmi pare rău, de fapt nu-mi pare rău... vreau să mă duc acasă.

Asistenta: Sper să nu ne mai încurcați, domnule Furtună, timpul nostru este la fel de prețios ca al dumneavoastră.

Eugen: Da, timpul este prețios...

Asistenta: Ratați șansa de a cunoaște alte lumi.

Eugen: Oricum o voi cunoaște, nu? De ce să mă grăbesc? Oricum acolo ajungem, nu?

Asistenta: Este dreptul dumneavoastră să vă răzgândiți, dar noi avem interesul să ne păstrăm clienții. De aceea, vă rog să ieșiți pe ușa din spate, ceilalți nu trebuie să afle.

Eugen: Înțeleg... stați liniștită, nu voi sufla o vorbă. Vă rog să mă scuzați.

Asistenta: O seară bună, domnule Furtună.

Eugen: Mulțumesc la fel. La revedere, domnule Alex.

(Eugen iese)

Scena 2

(Asistenta intră în camera de așteptare)

Cristina: Doamnă, nu mai avem răbdare...dar unde este domnul Furtună?

Asistenta: Clientul nostru m-a rugat să vă transmit că... i-a părut bine că v-a cunoscut. A plecat.

Radu: A plecat?! Cum adică?

Asistenta: Și-a atins scopul pentru care a venit la clinica noastră.

Cristina: Păi n-avea bani!

Radu: Așa repede?!

Asistenta: Plecarea fiecărui client este confidențială.

Radu: Nici n-am apucat să-mi iau la revedere. Ce situație!

(Asistenta iese din cameră)

Cristina: Dar ce s-o fi întâmplat dincolo? Săracul om...

Dănuț: Nu înțeleg de ce s-a sinucis.

Cristina: Pentru două sute de euro pe lună?! Când alții sunt paralizați, orbi, surzi, au mulți copii și locuiesc în cocioabe și tot nu se mai omoară. De ce-o fi făcut el asta? Dar să plece așa, fără să ne zică măcar "moarte ușoară"?

Dănuț: Ciudat.

Radu: N-a vrut să creeze tensiune, astfel de momente sunt grele.

Cristina: Nu-mi vine să cred. Acum o oră stăteam cu el de vorbă, beam ceai de tei împreună, chiar ceruse o

lămâie...nu-mi vine să cred că nu mai e. O fi venit doctorul în camera de alături? Dar de unde a avut bani?

Radu: Degeaba ne întrebăm, nu vom afla nimic.

Dănuț: I-o fi cerut ceva în schimb, cine știe?

Cristina: Da, i-a spus ceva asistenta și n-a vrut să auzim. Avea 43 de ani, atât. Și am vrut să mai vorbesc cu el, păcat de nevasta aia a lui, Doamne-Doamne...

Radu: Doamnă, Dumnezeu n-are nicio legătură cu ce se întâmplă aici. Ați știut de la bun început că astfel de lucruri se întâmplă.

Cristina (iritată): Nu înțeleg, ce vrei să spui?

Radu: Și mie îmi pare rău, dar pentru asta am venit, nu? Ca să încheiem socotelile cu viața.

Cristina: Dumneata te plângi de viață?! Ai fi putut să-l ajuți cu niște bani, măcar să faci o faptă bună înainte de a muri. Te preocupă doar iubirea, atât. S-a plâns de bani tot timpul, nici măcar o dată nu te-ai oferit să-l ajuți. De-aia te-o fi lăsat femeia aia, de zgârcit ce ești. Vii aici ca să te omori... de ce? Pentru o femeie care nu dă doi bani pe tine?

Radu: Poftiți?! Dumneavoastră vorbiți? Cine v-a obligat să rămâneți cu soțul? N-ați auzit de divorț? Cine v-a obligat să suportați bătăi și jigniri? Eu? Sunteți masochistă.

Cristina (furioasă): Ce să fiu? Vaai, cum îndrăznești? Eu am făcut un copil, am ținut în spate o familie, nesimțitul, am muncit o viață întreagă, n-am stat pe spinarea părinților ca tine.

Dănuț: Vă rog.

Cristina: Taci și tu, că n-ai niciun motiv să fii aici, oi fi spion. Auzi, de ce am suportat?

Radu: Păi da, de ce ați suportat? V-a fost teamă? V-a fost rușine?

Cristina: Unde să mă duc cu un copil după mine? La mama la cimitir?

Radu: Ah, vechiul clișeu, un copil e la mijloc. Puteați să plecați de acasă, puteați să divorțați și să împărțiți averea, inclusiv să vă faceți un amant. Fiecare femeie are bărbatul pe care-l merită.

Cristina: I-auzi!

Radu: N-ați vrut cu adevărat să vă despărțiți, ați tot sperat că se va schimba și l-ați iubit până n-ați mai putut, până v-a ajuns iubirea la os. Asta se întâmplă cu femeile bătute și înjurate timp de mai mulți ani. O iubire bolnavă. Iar acum veniți aici și dați vina pe el. De ce sunteți victimă? Fiindcă ați permis. Victima este o femeie violată, atacată pe stradă, călcată de mașină, nu o femeie care a încasat bătăi ani de-a rândul. Aia nu-i victimă, e masochistă sau aveți sindromul Stockholm. Recunoașteți că aveți o problemă!

Cristina: Ce sindrom?

Dănuț: Vă rog, este o femeie în vârstă și suferă...

Radu: Toți suferim. L-aș fi ajutat cu bani, de unde să știu eu că pleacă și nu se mai întoarce? De ce nu l-ați ajutat voi cu sfaturi?

Asistenta: Ce se întâmplă aici?

Cristina (*iși face aer cu mâna*): M-a făcut masochistă. Abia respir...

Radu: Doamna mă consideră zgârcit.

Asistenta: Vă rog să vă calmați, domnul doctor va veni numaidecât.

Cristina: Ce domn doctor, ce domn doctor? Nu vedeți că nu mai putem? Sunt pensionată pe caz de boală, am obosit... Tot vine domnul doctor de câteva ore bune.

Asistenta: Mai aveți atât de puțin...

Dănuț: A suferit?

Asistenta: Cine?

Dănuț: Eugen.

Asistenta: Nu.

Dănuț: I-a părut rău?

Asistenta: Nu.

Cristina: A avut o ultimă dorință?

Asistenta: Nu.

Cristina: Murim ca un câine.

Asistenta: La câini folosim alte substanțe.

Radu: Doamnă, dumneavoastră v-ați gândit vreodată să plecați?

Asistenta: Da.

Radu: Și?

Asistenta: Și ce?

Radu: Și de ce n-ați plecat?

Asistenta: Pur și simplu îmi amân călătoria.

Dănuț (*cu glasul tremurat*): Doamnă, eu nu mai suport! Am venit aici să mor, nu am nicio bucurie în această viață. Mi-e groază să mă întorc acasă și să o iau de la capăt. Mă acuzați că nu am motive concrete. Pentru voi, așa o fi. Dar eu nu mai știu să râd, nu am prieteni, visez noaptea că mi se spune "tâmpit" și "cretin". Am mințit, am încercat să mă arunc de la etajul șase acum două săptămâni. N-am avut curaj, mi-a fost frică de durere. Dar am fost atât de aproape de moarte, i-am simțit mirosul... aici am curaj, aici vreau să mor. Mă uit la voi, aveți puterea să vă certați și mă întreb la ce vă mai folosește? Ce importanță mai are dacă Radu este zgârcit sau dumneavoastră n-ați știut să alegeți la timp? Ce importanță mai are? Încă vă iubiți pe voi înșivă, încă vă apărați sufletul, chiar dacă peste câteva ore sau câteva

zile nu veți mai exista. Pentru mine viața este ratată pentru totdeauna, nu mai am ce să demonstrez, s-a terminat. Nu sunt de folos nimănui. La serviciu muncitorii râd de mine, acasă mama râde de mine, femeile râd de stângăcia mea...

Cristina: Noi nu am râs de tine.

Dănuț: Pentru că ne unește disperarea. Sunt oricum un om mort. Radu, tu te sinucizi pentru a-i demonstra ceva femeii pe care pretinzi că o iubești. Iubirea presupune să dorești ceea ce este mai bun pentru celălalt, or tu nu vrei nimic pentru ea, tu vrei totul pentru tine. Tu te omori pentru că iubirea nu există sau pentru că nu-i poți face față?

Asistenta (*după ce răspunde la telefon*): Mă scuzați, vă rog să intrați în cabinetul doctorului!

Cristina: Oh, în sfârșit!

Radu: Păi intrăm la grămadă?

Cristina: Împărțim aceeași soartă, de ce să nu intrăm toți?

Scena 3

(În cabinet un bărbat și o femeie îmbrăcați în negru.)

Asistenta: Pofțiți, luați loc, simțiți-vă confortabil.

Cristina: Care dintre dâșii este doctorul?

Asistenta: Niciunul, doctorul vă roagă să-l scuzați, vine în cel mai scurt timp posibil.

Cristina: Iar?!

Asistenta: Să începem, e foarte târziu. Avem aici trei exemplare umane. Primul caz – doamna Cristina Milea. Are 63 de ani, nu mai activează în câmpul muncii, este căsătorită și are un băiat... Câți ani are băiatul?

Cristina: 30...

Asistenta: Soțul o bate și o agresează verbal. Câștigă șase milioane pe lună. Apartamentul al cui este?

Cristina: E pe numele amândurora... dar nu înțeleg, ce se întâmplă?

Radu: Doamnă, lămurii-ne!

Asistenta: Vă rog, aveți răbdare. Mai aveți frați sau surori?

Cristina: Da, o soră, locuiește la țară.

Asistenta: Suferiți de boli incurabile?

Cristina: Nu, adică am probleme cu ficatul, obosesc repede... și beau cafea...

Asistenta: Țineți regim?

Cristina: Nu prea.

Asistenta: Aveți timp liber?

Cristina: Păi dacă sunt pensionară...

Asistenta: Soțul muncește?

Cristina: Da, e șofer.

Bărbatul: Care sunt talentele dumneavoastră?

Cristina: Cum adică?

Asistenta: La ce vă pricepeți?

Cristina: Am fost croitoreasă, acum mai trag la mașină vreunei vecine... gătesc bine... împodobesc frumos casa de sărbători... De ce râdeți?

Femeia: Beți? Fumați?

Cristina: Nu.

Bărbatul: Va place să citiți?

Cristina: Citeam într-o perioadă, mai ales Dumas, acum nu știu ce mama naibii, nu mai văd bine și ar fi trebuit să-mi iau ochelari.

Asistenta: Să începem licitația, vă rog! Prețul de pornire – 2000 de euro. Cine oferă mai mult?

Bărbatul: 2500.

Femeia: 3000.

Bărbatul: 3200

Femeia: 3400.

Asistenta: Doamna poate munci, nu are încă vârsta de pensionare. Vă reamintesc faptul că este pensionată pe caz de boală. Ce boală, doamnă?

Cristina: Am gradul III de invaliditate cu drept de muncă 4 ore. Probleme de inimă, de ficat... Nu înțeleg, ce se întâmplă?

Radu: Nu ne explicați nimic?

Asistenta: Vă rog, aveți răbdare.

Bărbatul: Vă plac copiii?

Cristina: Foarte mult, dar n-am avut noroc cu băiatul. Este un derbe...

Bărbatul: 3600.

Femeia: Cine v-a solicitat ultima oară ajutorul?

Cristina: O doamnă, nu putea să intre în bloc de niște câini vagabonzi și am coborât eu cu mătura...

Femeia: 4300.

Bărbatul: Care este prima amintire care vă vine acum în minte?

Cristina: Nu știu...am avut o rană la picior acum trei luni și nu puteam să dorm noaptea, mă durea foarte tare. Iar acum nu mai simt nimic. Asta îmi vine în minte...

Femeia: Mai aveți părinți?

Cristina: Nu, au murit. Cât mai avem părinți, suntem copii, după aia...

Femeia: 4800

Radu: Ne țineți ca pe niște proști aici?

Femeia: Ați încercat vreodată să-l bateți și dumneavoastră?

Cristina: Pe soț? Da, l-am tras de păr și am aruncat cu

farfurii după el.

Bărbatul: 5400

Femeia: 5800. Ce vă place să faceți în timpul liber?

Cristina: Păi... fac piața, am o femeie de la țară care vinde lapte și brânză,- foarte bună brânza, dar e cam fărâmicioasă- citesc ziare, mă uit la telenovele, mai stau de vorbă cu vecina de la trei, fac mâncare și nu apreciază nimeni...

Femeia: Deci citiți ziare, urmăriți știrile.

Cristina: Da...

Femeia: 6200.

Asistenta: Mai aveți întrebări? Deci nu mai sunt întrebări. Ultimul preț – 6200. Cine oferă mai mult? 6200 o dată, 6200 de două ori, 6200 de trei ori, adjudecat. Felicitări, doamna Sachter.

Femeia: Mulțumesc.

Radu: Ce ați cumpărat, dacă nu vă supărați?

Asistenta: Viața doamnei Milea.

Cristina: Ce-ați cumpărat?!

Asistenta: Dânșii sunt reprezentanții unor organizații umanitare și lucrează în cooperare cu diverse institute de cercetare. Dumneavoastră renunțați de bunăvoie și nesiliți de nimeni la viață, iar dânșii o reciclează, pentru a o oferi celor aflați pe patul de moarte sau paralizați. Le vindem la prețuri mici, pentru a facilita ajutorul pe scară largă.

Cristina: Adică mă vindeți?! Faceți trafic de persoane?

Asistenta: Nu, doamnă. Închipuiți-vă că viața dumneavoastră este un produs al cărui termen de garanție nu a expirat. N-o putem arunca, o putem folosi în diverse scopuri.

Cristina: Să ștergeți pe jos cu ea, poate.

Radu: Dumneavoastră glumiți?

Asistenta: Vi se pare că avem chef de glumă? Conform

programului inițial, nu trebuia să plecați din această lume acum. Nu putem lăsa resturile vieții dumneavoastră să se descompună, când alții sunt pe patul de moarte sau paralizați și au nevoie de viață.

Radu: Nu înțeleg, ce vreți să spuneți?

Asistenta: Ne pare rău, nu vă putem divulga secretele clinicii noastre.

Dănuț: Cum e posibil așa ceva?

Asistenta: Nu avem voie să intrăm în amănunte.

Radu: Țsta-i basm? Ne credeți idioți?

Asistenta: Nu înțeleg de ce vi se pare imposibil, domnule Cantea, păreți un om deschis. Multe lucruri au părut incredibile înainte să fie realizate.

Cristina: Eu am auzit că oamenii vor ajunge să trăiască 800 de ani... așa spuneau niște cercetători. Doamnă, adică cineva și-ar dori viața mea?

Asistenta: Este un fel de-a spune.

Radu: Cine dracu ar vrea să trăiască dezamăgiri în dragoste? Și să iubească o femeie care îl respinge?

Cristina: Cine s-ar bucura să fie înjurată ca la ușa cortului?

Dănuț: Cine-o poate suporta pe mama?

Asistenta: Dumneavoastră în niciun caz, prin urmare să continuăm cu domnul Călinescu Dănuț.

Cristina: Stați, doamnă, dați-mi mie... cât ați spus că valorez?

Asistenta: 6200 de euro

Cristina: Adică... (*către Dănuț*) Cât înseamnă, dragă, în bani românești?

Dănuț: Vreo 250 de milioane.

Cristina: Adică pensia mea pe câți ani?

Asistenta: Doamnă, nu are rost...

Cristina: Stați puțin!

Dănuț: Pe vreo... 3 ani.

Cristina: Doamnă, dați-mi mie banii ăștia și-mi continui propria viață. Mă mut de-acasă, îl dau naibii pe bărbatu-meu și gata.

Asistenta: Imposibil.

Cristina: Păi eu nu sunt paralizată, dați-mi aia 6200 de euro și salvați o viață.

Asistenta: Nu se poate.

Radu: Vi-i dau eu, doamnă, dacă e așa important.

Cristina: Mi-i dați?! Îmi dați 6200 de euro?

Radu: Dacă suma asta reprezintă viața pentru dumneavoastră, da. Am crezut că sunteți femeie serioasă și că aveți un motiv întemeiat să vă aflați aici. (*Scoate bani din buzunar și îi numără*). Pofțiți, aici aveți 6200 de euro. Pentru mine, nu reprezintă nimic.

Cristina: Ba am avut motive să fiu aici, dar cu banii ăștia, aș fi o proastă să mă mai omor. Să-i las lu' bărbatu-meu apartamentul meu cu mobilă de la mama? Cu atâția bani, închiriez o garsonieră, mă angajez undeva, poate baby-sitter și... îmi iau și-un calculator ca să nu mă simt singură.

Radu: Sunteți o femeie pragmatică.

Cristina: Adică?

Radu: Adică nu aveți ce căuta aici.

Cristina: Știți cât am visat să nu mai depind de porcul ăla? Am sperat să câștig la loto, dar nu am eu noroace din astea. Acum... nu mai văd de ce m-aș omorî. (*După un moment de ezitare*) Îi împart cu domnul Dănuț? Dar nu are nevoie... nu-mi vine să cred! Am venit aici să mă omor și plec cu mii de euro... dumneavoastră mai rămâneți?

Radu: Eu da.

Dănuț: Și eu rămân, doamnă. Mergeți cu bine!

Cristina: Îmi pare bine că v-am cunoscut... dar nu plec! Rămân și eu din solidaritate, cum să vă las singuri în fața morții?

Radu: Doamnă, bucurați-vă de viață, vi s-au rezolvat problemele, duceți-vă și dați-i un șut în fund soțului! Nu mai depindeți financiar de el.

Cristina: Da, așa e... dar oricum așa da-o... mă uit la voi, aveți bani și tot nu sunteți fericiți. Mi-e rușine să-i iau, nu pot.

Radu: Doamnă, vi se oferă o șansă, n-o ratați. Pentru mine banii nu sunt importanți, aveți nevoie de ei mai mult decât mine. Luați-i în amintirea lui Eugen!

Cristina: Vai, mamă, ce băiat bun ești! Am crezut că toți oamenii cu bani sunt proști și zgârciți, dar m-am înșelat. O să pun acatiste la biserică pentru tine. Dar de ce nu te duci să cauți o femeie care să te iubească? Dănuț mamă, sunt cabinete stomatologice peste tot, îți face anestezie, nu simți nimic...

Radu: Duceți-vă, puneți-i bine să nu-i pierdeți!

Dănuț: Ați fi o bunică foarte bună, e păcat să mai rămâneți aici.

Cristina: Uite-așa putea să-și rezolve problemele și Eugen, de ce nu a mai avut el pic de răbdare? Sunteți tineri...

Asistenta: Renunțați la serviciile noastre?

Cristina: Da, doamnă, mă duc acasă, am mai multe de făcut. Acum am bani, sunt independentă și văd că sunt oameni mai norocoși decât mine care tot vor să se omoare. Și cu bani și fără bani, tot aia e.

Asistenta: Să plece, nu să se omoare.

Cristina: Să plece, cum spuneți dumneavoastră.

Asistenta: Aveți dreptul să vă răzgândiți. Dar nu ne mai încurcați niciodată, vă rog.

Cristina: Îmi pare rău, adică nu-mi pare rău... aveți grijă de voi! (*La ușă se întoarce*) Hai, vă rog eu, nu vă omorâți! Radu, te rog, vei găsi o fată care să te iubească, Dănuț, ai un suflet de aur, nu mai rămâneți aici!

Asistenta: Doamnă, nu influențați clienții! Vă rog să plecați!

Cristina: O seară bună, la revedere.

Asistenta: Adio, doamnă Milea.

Cristina (*din ușă*): Radu, aș fi putut să divorțez de bărbatu-meu. Mă voi gândi de ce n-am făcut-o...

Scena 4

Radu: Mi se pare aberant ce faceți aici. Ne loviți în demnitatea noastră ca oameni și ne expuneți un basm despre vieți reciclate. Este imposibil așa ceva, sfidează legile universului.

Asistenta: Ar trebui să ne mulțumiți că nu v-am ascuns acest lucru. Înseamnă că vă respectăm.

Radu: Doamnă, am venit aici să murim și datoria dumneavoastră este să ne ajutați. De aceea plătim. Dar nu aveți dreptul să ne folosiți viața. Pentru asta ar trebui să ne dăm acordul. Nu știu ce metode abracadabrante ați inventat ca să ajutați muribunzii, dar, ca și în cazul transplantului de organe, trebuie să cereți acordul rudelor măcar. Ne-ați adus aici ca pe niște proști ca să asistăm la afacerea în care sunt implicate sufletele noastre.

Asistenta: În cazul transplantului de organe, deținătorul

nu mai este conștient, iar plecarea dincolo nu este expresia voinței sale. În cazul dumneavoastră, viața nu mai are nicio valoare, din moment ce renunțați de bunăvoie. Nu vă puteți da acordul asupra unui bun care nu vă aparține.

Radu: Adică viața nu-mi aparține? Viața mea nu-i a mea?

Asistenta: Este împrumutată și dată în folosință, domnule Cantea. Dumneavoastră restituiți mai devreme ceea ce vi s-a împrumutat.

Dănuț: Vă rog, faceți ce vreți cu viața mea, dar să terminăm mai repede.

Radu: Chiar accepti toate prostiile astea?!

Dănuț: Ce importanță mai are ce se întâmplă după moartea mea? Mă face fericit să știu că un om poate să mai stea lângă cei dragi prin mine.

Radu: Și maică-ta?

Dănuț: Ce e cu ea?

Radu: Ce se va întâmpla cu ea?

Dănuț: Nu știu... sper din tot sufletul că îi va fi mai bine. Așa mi-a spus, că i-ar fi mai bine fără mine.

Asistenta: Să începem. Al doilea exemplar uman - Călinescu Dănuț, 33 de ani, operator calculatoare, trăiește cu mama lui și crede că nu e în stare de nimic, nu mai are ce să ofere în această lume. Prețul de pornire – 3000 de euro.

Bărbatul: Interesant. Știe de ce a ajuns în această situație?

Asistenta: Știți?

Dănuț: Cred că din cauza mamei...

Bărbatul: 3100.

Femeia: Cum ai caracteriza-o pe mama ta?

Dănuț: Este o femeie harnică, face curat în trei camere,

gătește... îmi face pachet cu mâncare în fiecare zi... dar nu e mulțumită niciodată de nimic.

Femeia: 3500.

Bărbatul: Ce calități ai?

Dănuț: Niciuna.

Femeia: Defecte?

Dănuț: Sunt urât, prost, timid, egoist...

Femeia: Egoist?

Dănuț: Păi... m-am săturat să mă gândesc atât de mult la mine. Dănuț a devenit un coșmar. Aș fi vrut să mă gândesc acum la mama, dar nu mai pot.

Bărbatul: Ai rude?

Dănuț: Da, o mătușă. Dar nu mai vine pe la noi. Am împrumutat-o cu bani acum un an și cred că nu are de unde să mi-i dea înapoi. Dar nu vreau să mi-i dea înapoi. Am sunat-o de mai multe ori s-o întreb ce face, dar nu mi-a răspuns.

Femeia: Ce faci în timpul liber?

Dănuț: Nu prea am timp liber. Muncesc până pe la șapte, în afara duminicii, iar seara o ajut pe mama să mai aranjeze prin casă. Avem un singur televizor și o las pe ea să se uite. Duminică ajutam un vecin din bloc, este paralizat și... aș fi vrut să mai pot trăi pentru el, dar mama nu îmi mai dă voie să mă duc, că mă-ntorc mirosind a urină.

Femeia: Ai prieteni?

Dănuț: Nu. Trebuie să fiu devreme acasă...

Asistenta: Vreo creștere de preț?

Bărbatul: Ai pasiuni sau talente?

Dănuț: Nu cred. Când eram mic, îmi plăcea să fac avioane, le ofeream cadou prietenilor. Atunci aveam prieteni...

Bărbatul: Ce dorințe ai? Sau ai avut.

Dănuț: Am vrut să...fiu util. Am spălat farfuri, am dat cu aspiratorul prin casă, am gătit, am făcut piața, am spălat rufe, am împrumutat colegi cu bani, le-am reparat calculatoarele, am predat engleza unor gemeni din bloc, dar... mama mi-a spus că sunt prost și ratat.

Asistenta: Licități?

Bărbatul: Ce știi să gătești?

Dănuț: Ah, multe. Orice fel de pește - îmi place mult peștele- apoi, supe de carne, supe de legume, tocănițe, prăjituri, ciorbă de burtă, ciorbă de vacuță, ciorbă de pui, de lobodă...

Bărbatul: Ajunge. Repari lucrurile prin casă?

Dănuț: Da, nu am chemat niciodată electricianul sau instalatorul.

Femeia: Îți plac copiii?

Dănuț: Copiii și animalele îmi plac foarte mult. Sunt inocenți. Vecinii se supărau pe mine că țineam pui de câine sau de pisică în uscător. Dar n-aveam cum să-i las afară, ar fi murit, erau prea mici...

Bărbatul (*către asistentă*): Vreau să vă vorbesc între patru ochi. Doamnă, omul acesta este aur pentru noi, nu-l putem lăsa să plece. Nu se iubește pe sine, dar îi iubește pe ceilalți. Nu are orgoliu, nu vrea nimic pentru sine, organizația noastră umanitară are nevoie de astfel de oameni.

Asistenta: Înțeleg.. dar nu știu dacă îl puteți convinge.

Bărbatul: Încercăm. Domnule Călinescu, noi vrem să vă cumpărăm moartea, nu viața.

Dănuț: Cum?!

Bărbatul: Nu ne interesează viața lui Călinescu Dănuț, ea nu va fi de folos nimănui. Dar moartea este de un real interes pentru noi. Vă rugăm, muriți!

Dănuț: Păi asta și intenționez, să mor.

Bărbatul: Încerc să fiu mai clar. Sunteți de acord cu mine că există și moartea simbolică sau inițiativă, nu doar cea fizică. De aceea, veți muri așa cum vom cere noi. Veți fi nu un sinucigaș, ci un condamnat la moarte.

Dănuț: Nu înțeleg...

Femeia: Ce e atât de greu de înțeles? Pleci de la mama, renunți la serviciu, termini cu smiorcăielile astea și uite așa mori. Dacă vrei, îți facem și pomană, tot ce vrei. Peste trei săptămâni o echipă va pleca în Africa să ajute copiii bolnavi de SIDA. Vrem să fii printre ei.

Dănuț: Eu?! Dar eu nu sunt în stare...

Bărbatul: Renunțați la moarte, nu la viață! Noi vă cumpărăm moartea la un preț foarte bun, doamna asistentă și-a dat acordul.

Dănuț: Dar eu nu am cu ce să vă ajut, sunt incapabil...

Femeia: Asta decidem noi, nu dumneavoastră sau mama dumneavoastră. Cu viața dumneavoastră de acum, nu veți ajuta pe nimeni. Dar prin renunțarea la moarte, mulți oameni vor fi fericiți să vă cunoască.

Dănuț: Pe mine?!

Bărbatul: Da.

Dănuț: Dacă ar ști mama...

Femeia: Îi veți trimite o carte poștală din Africa.

Dănuț (*după câteva minute de gândire*): Îmi pare rău, nu pot. Am venit aici să mor, nu mă mai suport. Iertați-mă, este un vis frumos, dar nu mă simt în stare să-l duc până la capăt.

(*Tăcere*)

Femeia: Sunteți sigur?

Bărbatul: Știți ce faceți?

Dănuț: Da. Nu aș putea trăi în continuare cu toate

amintirile, cu ideea că mă voi gândi la mama tot timpul...Vreau să mi se șteargă totul din minte, să nu am remușcări, aduceri-aminte, întoarceri la ceva anume...

Bărbatul: Cum doriți, dar ar fi bine să vă mai gândiți.

Dănuț: Mulțumesc, ați fost foarte drăguți cu mine.

Radu: Eu refuz să particip la această licitație pentru care nu mi s-a cerut acordul.

Asistenta: Nu sunteți obligat, vă rog să vă întoarceți în camera de așteptare.

Radu: Ha! Acum nu sunt obligat! Dar ne-ați întrebat ce dorim când ne-ați invitat aici?

Asistenta: Vă rog să vă întoarceți în camera de așteptare, doctorul va sosi în cel mult o oră.

Dănuț: Vă mulțumesc... La revedere.

Scena 5

(Radu și Dănuț sunt singuri în camera de așteptare.

Se aude vântul.)

Radu: S-a înnoptat...

Dănuț: Și e ultima zi de noiembrie.

Radu: Vine Crăciunul.

(Asistenta intră, se așează la masă și se uită pe niște foi)

Dănuț: Niciodată nu am putut să mă bucur de Crăciun. Nu era casa destul de curată, frigiderul destul de plin, eu destul de bun. Aș fi vrut să mă duc măcar o dată la munte sau să hoinăresc pe străzi, să admir orașul împodobit.

Radu: Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi făcut asta?

Dănuț: Ar fi ieșit scandal.

Radu: Te lovea?

Dănuț: Uneori, da.

Radu: De ce nu ripostai?

Dănuț: Din când în când nu mai suportam nici eu, odată am spart oglinda din baie cu pumnul.

Radu: Se potolea?

Dănuț: Atunci da, de fapt vorbea mai încet, printre dinți. Mi-era milă de ea.

Radu: De tine nu ți-era milă?

Dănuț: Eu nu mai existam. Eu nu mai exist de mult timp. Mă gândeam azi că foarte rar m-am oprit într-un magazin să iau ceva pentru mine. Mă bucuram, în schimb, când aduceam acasă ceva bun de mâncare sau un cadou ei. Pe lângă banii de salariu.

Radu: Îți mulțumea?

Dănuț: Da, îmi puneam masa și îmi aranja lucrurile pentru a doua zi. Atunci eram cel mai fericit. Dar nu dura mult.

Radu: Cu toate acestea, ai un serviciu bun...

Dănuț: Da. La serviciu evadez, este singura mea oază de liniște.

(Tăcere)

Radu: Crezi că eu nu pot face față iubirii?

Dănuț: Puțini pot face față iubirii... eu o iubesc pe mama. Și nu mai pot face față acestei iubiri.

Radu: Mi-ai spus că nu fac nimic pentru ea, ci pentru mine. Poți să dezvoltți, te rog?

Dănuț: Cum o cheamă?

Radu: Tania.

Dănuț: Ar fi putut-o chema și Simona sau Adela sau Cristina...cred că pentru tine este important să-ți confirmi sau să-ți infirmi așteptările. Iartă-mă, nu e dreptul meu să te judec, iartă-mă. Spun prostii.

Radu: Nu, te rog, continuă.

Dănuț: Nu am ce să mai spun, am vorbit deja prea mult.

(Pauză)

Radu: Ce bate vântul!

Dănuț: Noiembrie este luna mea preferată.

Radu: Da? A mea este mai. Deci crezi că ea a fost doar un mijloc prin care să-mi confirm așteptările sau viziunea asupra iubirii. Nu am iubit-o pe ea, în carne și oase, a fost mai degrabă o proiecție ideală.

(Pauză)

Dănuț: Crezi că e ceva dincolo?

Radu: Nu știm nici cum este viața, de unde să știu eu cum arată moartea? Cred că, dacă este ceva dincolo, nu vom putea scăpa de amintiri, de ceea ce lăsăm aici. Le luăm cu noi. De aceea sper să nu mai fie nimic.

Dănuț: Atunci și eu aș vrea să nu mai fie nimic dincolo. Dacă e ceva, o vei lua și pe Tania cu tine?

Radu: Și nevoia neîmplinită de iubire probabil. Și amintirea ta, pe care nu te-am putut ajuta în niciun fel.

Dănuț: Mă bucur că a plecat doamna Milea.

Radu: Și eu.

Dănuț: Ai făcut o faptă bună, poate va conta.

Radu: Sau poate nu va conta deloc.

Dănuț: Dacă îmi va fi dor de mama?

Radu: Atunci vă veți întâlni probabil...

Dănuț: Ție îți va fi dor de Tania?

Radu: Și de ea, și de părinți și de tine.

Dănuț: De mine?

Radu: Ești un om bun. Și acolo unde voi ajunge, s-ar putea să-mi fie dor de un om bun.

(Pauză)

Dănuț: Crezi că doamna Milea va fi fericită de-acum încolo?

Radu: Se va prețui mai mult.

Dănuț: Nu am crezut că o sumă de bani poate anula toată suferința...

Radu: Nu banii au anulat suferința, ci conștientizarea că nimic nu este nerezolubil.

(Pauză)

Dănuț: Radu, crezi că aș fi avut și eu o șansă?

Radu: Deja ți s-a oferit o șansă, ai refuzat-o.

Dănuț: Să plec în Africa?

Radu: Da. Se spune că 90% dintre copiii bolnavi de SIDA sunt pe acest continent. Au nevoie de oameni ca tine, care să nu vrea nimic pentru ei.

Dănuț: Și cum voi trăi cu toate amintirile, cu mine însumi?

Radu: Dacă este ceva dincolo, nu vom putea scăpa de nicio amintire. De absolut niciuna. Am venit aici să gășesc neantul în care se pot topi toate deodată. Dar nu există garanția nimicului. Dacă viața ți-a tras-o... răstoarn-o și călărește-o și tu pe ea! Viața este o femeie care vrea să fie iubită cu patimă...

Dănuț: Nu am forța.

Radu: Măcar încearcă, poate cu timpul te vei vindeca.

Dănuț: Sunt atât de mulți copii bolnavi de SIDA?

Radu: Foarte mulți.

Dănuț: Și eu ce să fac pentru ei?

Radu: Ceea ce ai făcut pentru mama ta și n-a contat. Pentru ei va conta. Doamna asistentă, domnul Călinescu vrea să vă spună ceva.

Dănuț: Radu, eu...

Radu: Fă-o! Ai vrut mereu să fii util. Fii un condamnat la moarte, nu un sinucigaș, au dreptate.

Dănuț: Și tu?

Radu: Eu... voi fi bine.

Asistenta: Spuneți.

Dănuț: Eu...

Radu: Domnul Călinescu s-a răzgândit, vrea să plece în Africa.

Asistenta: Am înțeles... voi anunța organizația.

Dănuț: Radu, nu știu dacă sunt în stare.

Radu: Ești foarte obosit, doar atât. Vei vedea că va fi bine.

Dănuț: Și tu ești obosit.

Radu: E trecut de miezul nopții.

Asistenta: Domnule Călinescu, vă rog să mă urmați.

Dănuț: Nu pot să te las așa, singur...

Radu: Ne naștem și murim singuri. Ai grijă de tine! Amintirile nu vor dispărea chiar dacă te duci dincolo. Încearcă să le stăpânești tu pe ele, fiindcă luăm totul cu noi, indiferent unde ne-am duce. Sinucigașul este singurul care speră că dincolo nu este nimic.

Asistenta: Pofțiți, domnule Călinescu.

Dănuț: La revedere...

Radu: La revedere.

Scena 6

(Asistenta se întoarce singură în camera de așteptare.

Radu doarme cu capul pe birou)

Asistenta (*îi zgâlțâie brațul ușor*): Domnule doctor, domnule doctor!

Radu: Ce este? Ce s-a întâmplat?

Asistenta: E trecut de miezul nopții. Trebuie să vă duceți acasă.

Radu: Au plecat?

Asistenta: Pacienții?

Radu: Da.

Asistenta: Nu mai este nimeni în clinică, în afară de mine și de dumneavoastră.

(Pauză)

Radu: Ce bate vântul!

Asistenta: Trebuie să vă odihniți, ați avut o zi grea.

Radu: Așa este...

(Tăcere)

Asistenta: O veți mai căuta?

Radu: Pe cine?

Asistenta: Pe Tania.

Radu *(după un moment de ezitare)*: Nu cred...*(Se îmbracă și își ia servieta)*: Noapte bună, pe mâine.

SFÂRȘIT

CAPTIVII

Personajele:

Mariana
Tânăra
Dumitru
Paznicul
Un bărbat

Acțiunea se petrece într-un cimitir.

Scena 1

(Un cimitir. O doamnă se așează lângă un mormânt. Are în mâna dreaptă un buchet de flori, iar în mâna stângă un chibrit și două lumânări. Brusc le pune pe mormânt și își aprinde o țigară)

Doamna *(se scutură și își schimbă locul):* Ale dracului furnici.

(Pauză)

Doamna *(uitându-se către movila de pământ):* Acuma vrei, nu vrei, stai și m-ascuți. Că o viață întreagă ai vorbit numai tu. Am fost ieri la maică-ta. Vezi că îi sosește și acum înștiințare de la bancă. Ai plecat și nu i-ai spus că ai girat cu apartamentul ei. Mie... nu mai spun. Eu aflam ultima de toate. *(Cu mișcări agitate)* Ce să-i fac, Dorele? Eu n-am cum s-o ajut, știi foarte bine că am un salariu de vânzătoare. Cât ai trăit, le-am cărat și alor tăi destulă mâncare. Ții minte cum duceam punga cu sticle de ulei la maică-ta. Și mușchi file și cașcaval și brânză de oaie - că asta-i plăcea lu' taică-tu - și câte și mai câte. O să-i ia apartamentul. Plânge săraca, dar n-am ce să-i fac. Dacă ai fost bou, Doamne iartă-mă! *(Pauză)* Le-ai făcut pe toate după capul tău și uite unde-ai ajuns! *(Pauză)* Ia spune, amanta ta dragă vine să-ți aprindă o lumânare cum face nevastă-ta? M-a sunat la câteva zile după ce te-am îngropat. Habar n-avea c-ai murit. Cică "Vreau cu domnul Dorel Gălușcă, sunt secretara firmei... - dracu s-o ia - "am vorbit ieri cu dânsul la telefon pentru o comandă". I-auzi, Dorele, aveți telefon pe lumea cealaltă și eu nu știu. Dar și eu a naibii, zic: "Pe la ce oră ați vorbit cu Dorel?" Ea, ah, că nu mai știu, că așa și pe dincolo, că are multe pe cap. Și i-am spus: "Sunt

Mariana, soția lui. Nu e acasă. Nici la serviciu. Nici pe stradă, nici în mașină, nici în oraș, nici în țară, nici pe glob, e la doi metri sub pământ. (*Își șterge lacrimile cu un șervețel*) Hai, lasă-le-ncolo de lucruri urâte, spune-mi tu ce-ai mai făcut? (*Pauză*) Ți-am găsit ceasul ăla din 1915, era în debara, într-o cutie de pantofi. Tu l-ai pus acolo? (*Pauză*) Atunci cine? Câinele?

Scena 2

*(Același cimitir. O tânără se așează lângă un mormânt.
Se uită în gol)*

Paznicul (*se apropie și o privește lung*): Saru'mâna. S-aveți grijă, domniță, e un nebun pe-aici, acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie. Nu știu pe unde naiba intră. Eu sunt atent, dar...nu se știe.

(Tânăra tace)

Paznicul: E soțul?

(Tânăra face semn din cap că nu)

Paznicul: Fratele?

(Tânăra face semn din cap că nu)

Paznicul: Atunci un prieten.

(Tânăra tace)

Paznicul: Un prieten?

(Tânăra face semn din cap că nu)

Paznicul: Lăsați, domniță, că tot acolo ajungem cu toții. Mai devreme sau mai târziu. Jos e cald, e liniște...

(Tânăra continuă să se uite în gol. Paznicul o mai privește o dată lung și se îndepărtează)

Tânăra (*către mormânt*): Azi am făcut salată de vinete,

așa cum îți plăcea ție... Am făcut cu maioneză și l-am chemat pe fratele tău să mănânce. (*Zâmbește*) Vrea să plece vineri în excursie la Sinaia cu colegii de clasă. Numai mie mi-a spus, mama ta încă nu știe. (*Continuă să se uite în gol*)

Paznicul (*reapare brusc*): Nu vă supărați, mă scuzați că vă deranjez, ați auzit cumva la știri dacă școala începe luni sau marți? Că am o nepoțică în clasa I și nu știu dacă să mă duc mâine sau nu.

(*Tânăra ridică din umeri*)

Paznicul: Bine, săru'mâna. (*Se îndepărtează*)

(*Pauză*)

Tânăra: E tare goală casa fără tine. Mă trezesc noaptea și îmi vine să urlu. Măcar dacă aș ști unde ești. Dacă ești fericit, dacă ți-e dor, dacă mai iubești... Am pus cana cu apă la geam. A rămas intactă. Nu ai venit să bei, așa cum ai promis. E ceva dincolo, Mihai? Mă auzi? Aștept un semn de atâta timp...

(*Un domn vine la un mormânt din apropiere și se închină. Apoi tușește și se așează pe un scăunel pliant*)

Tânăra (*în șoaptă*): Nici măcar aici nu putem fi singuri. Nici măcar aici. Dacă nu mi-ar fi fost frică, aș fi venit noaptea.

Paznicul (*reapare și se adresează domnului*): Bună ziua.

Domnul: Bună ziua.

Paznicul: Sunt Aurel, noul paznic al cimitirului.

Domnul: Eu sunt Dumitru.

Paznicul: Aveți grijă, e un nebun pe-aici, e cam agresiv. Acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie. Acum cinci zile a vrut să spânzure un câine. (*Se uită pe furiș la tânără*) Acum o săptămână a vrut să își dea foc într-un corcoduș.

Dumitru: Cum adică?

Paznicul: Ce anume?

Dumitru: Cum să-și dea foc într-un corcoduș?

Paznicul (*vorbește rar*): Simplu. S-a urcat în corcoduș, a mâncat mai multe corcodușe, a desfăcut o sticlă cu votcă și a aprins o brichetă. A început să strige că el își dă foc și se aruncă pe mormântul lui maică-sa.

Dumitru: E maică-sa înmormântată aici?

Paznicul: Nu. Maică-sa e la spital.

Dumitru: Păi de unde știți toate astea?

Paznicul: Ce anume?

Dumitru (*strigă*): Că e maică-sa la spital.

Paznicul: Ah! Mi-a spus paznicul de ieri și el știe de la cineva care cică l-ar cunoaște.

Dumitru: Bine.

(*Paznicul se îndepărtează*)

Tânăra (*cu glasul tremurat*): A venit toamna. Mi-e dor să stăm în patul nostru și să vorbim despre nimicuri... Nu mai am stare. Ieri am pictat pereții din cameră, numai copaci, frunze, crengi, rădăcini. Camera noastră este o imensă grădină și noi suntem Adam și Eva în grădina iadului.

Dumitru: Mă scuzați, aveți vreun chibrit?

(*Tânăra îi întinde bricheta*)

Dumitru: Mulțumesc, v-o dau numaidecât, doar aprind o lumânare la soru-mea și atât. (*Se întoarce*) Ați auzit, nu? Să aveți grijă, e un nebun pe-aici.

Tânăra: Da, am auzit.

Dumitru: E soțul?

Tânăra: Nu.

Dumitru: Iubitul?

Tânăra: Da.

Dumitru: Dumnezeu să-l ierte! (*După câteva clipe de ezitare*) A avut vreo boală?

Tânăra: Nu.

Dumitru: Accident, nu?

Tânăra: Nu.

Dumitru: Mda... (*Se întoarce la mormântul surorii*)

Scena 3

Mariana (*vorbește la telefonul mobil, în timp ce cu mâna stângă aranjează florile*): Așa... dar tu nu poți să-i spui nimic, Camelia? Ei, ia mai dă-l încolo! Păi e numai după cum vrea el? Bărbații ăștia... Eu sunt la cimitir, nu ți-am spus? Așa e creștinește, ce să facem? Știu, Camelia, știu, dar ce să-i mai fac acum? Să mă duc după el doar. (*Către movilă*) Vezi, Dorele, până și Camelia nu putea să te suporte.

Paznicul: Mă scuzați.

Mariana: Stai puțin, Camelia. Da, spuneți.

Paznicul: Eu sunt noul paznic al cimitirului.

Mariana: Felicitări.

Paznicul: Să aveți grijă, e un nebun pe-aici.

Mariana: Aici? În cimitir?

Paznicul: Da. Aici, în cimitir.

Mariana: Și eu ce să fac? Dumneavoastră sunteți paznicul.

Paznicul: Păi eu oi fi paznicul, dar trebuie să fiți vigilentă. Că vă atacă pe neașteptate și poate eu sunt în capătul celălalt al cimitirului. Nu pot fi în mai multe locuri deodată, nu-i așa?

Mariana (*se uită în jur*): Nu văd niciun nebun.

Paznicul: Nebunii nu se văd de la distanță, ci de aproape. Dacă e în spatele crucii ăleia? Sau după cavoul ăla mare?

Mariana: Păi duceți-vă și verificați dacă aveți bănuieli.

Paznicul: Până ajung acolo, el poate fugi în altă parte și tot așa. Cred că nebunul cunoaște foarte bine cimitirul.

Mariana (*iritată*): Domnule, vorbeam la telefon...

Paznicul: Mă scuzați...

(*Paznicul se îndepărtează*)

Mariana: Așa, ce spuneam? Ei, paznicul, cică e un nebun pe-aici și să fiu atentă. (*Pauză*) Dar nu e, dragă, niciun nebun. (*Pauză*) I-am adus și lumânări, firește. Nu e frig încă, abia e ora trei. Am grijă, am. Bine, Camelia, hai că vorbim mâine la serviciu. Pup, pa.

Scena 4

Dumitru (*se uită la o fotografie*): Mi-e tare dor de tine, Mirela. Stau toată ziua singur, parcă am 80 de ani, nu 54. Ai avut dreptate, ar fi trebuit să mă-nsor. Acum aș fi avut și eu o femeie lângă mine care să mă ajute, care să-mi ție de urât. (*Pauză*) Alaltăieri am dus la curățătorie paltonul că vine iarna și nu am cu ce să mă îmbrac. Paltonul ăla negru pe care mi l-a adus unchiul Ciuli din Germania. L-ai pus în debara și eu am uitat de el. Alaltăieri am făcut puțin ordine prin casă - nu știu să fac cum făceai tu, sunt împiedicat- și am dat de el. Încep să uit lucruri. S-a lăsat frig, dar mă îmbrac gros să știi. Nu mai uit să-mi iau papucii în picioare când ies pe balcon să întind rufe. Nu mai stau nici cu capul gol în parc când mă-ntâlnesc cu

vecinu'. Jucăm șah. Tot șah, da. Ah, am uitat să-ți spun ultima oară când am venit. Am cumpărat murături de la Viorel. Nu sunt la fel de bune ca ale tale, dar am murături. Da, am murături. (*Pauză*) Nu știi cu ce să le mănânc. Murături goale. De câteva zile mă întreb cu ce să le mănânc. Aș face niște musaca, dar nu știi cum se face. (*Se uită în jur*) E duminică și uite câți oameni sunt aici, îi numeri pe degete. Nu mai are lumea timp să stea. Parcă le este și frică să se oprească din ritmul zilnic. Oamenii își găsesc preocupări multe, foarte multe ca să nu stea. Mie nu mi-e frică să stau. Dimpotrivă. Aseară am venit pe la 6 și am rămas cu privirea în gol două ore. Am stat așa, ca în transă, fără să mă gândesc la nimic, fără să vreau nimic, de parcă aș fi fost un copil abia născut. După două ore m-am ridicat și m-am dus la frigider. Am luat un borcan – nu mai știi cu ce era umplut sau dacă era umplut – și am citit eticheta. Cam vreo douăzeci de minute. Am citit-o o dată, de două ori, de trei ori până n-am mai înțeles nimic. Apoi am simțit că mi-e somn. N-am adormit îndată, știi că eu adorm greu. Am stat iar. De fapt, m-am uitat pe geam la întuneric. Și zâmbeam. Nu fără motiv. Pur și simplu zâmbeam.

Tânăra: Măine am examenul de lingvistică. Am picat deja trei examene. Să le ia dracu pe toate! Nu mai vreau nimic. (*Frământă pământul cu mâinile*) Mă auzi? Nu mai vreau nimic. Mă simt o străină peste tot, mă îndepărtez în mod constant de oameni, de lucruri și nu știi dacă mai pot să reînnod legăturile. Ieri am fost la facultate și mă purtam ca și cum aș fi avut doar o pauză de zece minute între două ore. Alergam de colo-colo ca să scap, mă uitam la ceas din secundă în secundă. Aveam senzația că, dacă nu termin în zece minute totul – trebuia să duc o

foaie la secretariat și să vorbesc cu un profesor – aveam senzația că voi exploda pe dinăuntru. Atât îmi îngădui să trăiesc, câteva minute. Restul timpului ești tu. (Pauză) Am încercat. Ți-am spus, acum două zile. Am intrat și am ieșit cu aceeași dorință furioasă de a fugi de lume. Pentru mine era tot o "lume", una sufocantă. Nu suport mirosul de tămâie, Mihai. (Pauză) Dacă nu aș veni aici, aș înnebuni. Tu credeai în lumea de dincolo, dar eu nu cred și mă îngrozește gândul că nu ești nicăieri și că nu mă mai auzi deloc. Zi de zi vin aici, deși nu cred în Dumnezeu. Zi de zi, Mihai, zi de zi. Ca să nu înnebunesc de durere. Știi cum e? Spui că nu crezi și te ții în viață speranța aia, că poate e ceva. Ți-o fi frig? Ți-o fi urât? Mai simți ceva? Tu, care veneai râzând pe ușă și mă luai în brațe, tu, care erai atât de cald noaptea în pat... tu mai simți ceva? E nedrept. E urât.

Mariana: Și ce să-ți mai spun, Dorele? Fi-tu umblă tot cu fufa aia de la Medicină, ieri a venit cu ea acasă. Am renunțat să mă mai cert cu el. Nu pot să-i fac nuntă, mai ales acum, când maică-ta e aproape să rămână pe drumuri. M-a întrebat dacă ai pus niște bani deoparte. Fi-tu, nu maică-ta. I-am răspuns că nu știu, că, dacă află de banii ăia din șifonier, o să mă facă mincinoasă. Așa, nu știu. Evident, a început să spună că eu sunt cu capul în nori, că trebuie să știe cineva dacă ai lăsat sau nu bani... M-am făcut că plouă. Tu ce zici? Să-i dau lui banii? Știu că voi ai să pui termopane în casă, dar mâine-poimâine mor și eu și nu am bani de înmormântare. Nu ai știut să-l educi. În afară de distracție și fete nu mai știe altceva. Mi-ar fi plăcut și mie să mă ia într-o zi, hai, mamă, să mergem amândoi la teatru sau în parc să mai stăm și noi de vorbă, cu ce să te ajut, cum mai este la serviciu, să

mă-ntrebe și pe mine din astea. Sau măcar să vină să-mi povestească, să mai râd și eu. Doar pe Camelia o mai am, dar și ea săraca are probleme cu soțul, vrea să divorțeze...
(*Se aude un țipăt prelung. Paznicul vine gâfâind lângă Mariana*)

Paznicul: Ați auzit?

Mariana: Normal c-am auzit.

Dumitru: Ce s-a întâmplat?

Paznicul: Stați liniștiți, am eu ac de cojocul lui. Nu vă îndepărtați de mine, e bine că suntem toți foarte aproape. Dar (*către Mariana*)... păstrați-vă vigilența!

Dumitru: Sunteți singurul paznic?

Paznicul: Păi nu-i de-ajuns? Unul și bun. (*Râde*) Totul e să faceți cum vă spun eu. Nu ieșiți din cimitir decât însoțiți de mine. Nu intrați în cimitir decât dacă mă vedeți pe mine. Eu știu ce să-i fac. E nebun.

Dumitru: Dar de când vine pe-aici?

Paznicul: Nu știu, domnule, eu sunt paznic de azi.

Mariana: Și-atunci de unde știi ce-i cu el?

Paznicul: Ehe, la câți nebuni am întâlnit... În plus, paznicul care-a fost aici mi-a povestit tot. Știu că dumneavoastră (*către Dumitru*) veniți în fiecare joi și duminică. Dumneavoastră (*către Mariana*) veniți aproape zilnic, iar tânăra aceea vine în fiecare zi. Cam de o jumătate de an.

(*Tăcere*)

Paznicul: Așa-i frumos. Totul e să fim atenți să nu tulbure nimeni liniștea. Auziți vreo mașină? (*Pauză*) Nu. Auziți vreo ceartă, vreo discuție? (*Pauză*) Nu. Aici e pace. Am eu grijă să fie pace. Dar și dumneavoastră să fiți totuși vigilenți.

Mariana: Nu vă supărați, e ceva în neregulă.

Paznicul: Ce anume?

Mariana: Nu am auzit de acest nebun până la dumneavoastră. Vin de o jumătate de an și nimeni nu mi-a tulburat liniștea. N-ar fi trebuit să aud de el?

Paznicul: V-am spus că nu știu de când vine în cimitir. Că e de o lună, de câteva săptămâni, de câteva zile, nu știu. Dar acum trei zile a încercat să otrăvească o femeie, acum cinci zile a vrut să spânzure un câine, iar acum o săptămână să-și dea foc în corcoduș. Așa mi-a spus paznicul de dinaintea mea. De când vine în cimitir, nu știu. Poate nu l-ați văzut dumneavoastră.

Dumitru: Mda... cine știe? Dar ce-a pățit paznicul de ieri?

(Tăcere)

Dumitru: Era bătrân.

(Paznicul scuipe. Mariana se întoarce cu silă)

Dumitru: Toți îmbătrânim.

Paznicul: Da, toți. *(Dă semne că vrea să plece)* Vă las să... vorbiți.

Mariana: Mi se pare cam ciudat omul ăsta. Mă și sperie, pleacă și re apare brusc așa, ca din pământ.

Dumitru: Ei, e paznic, trebuie să fie atent, mai ales cu nebunul ăsta care circulă liber. Eu sunt Dumitru. Știu că veniți des aici, dar n-am îndrăznit să vă tulbur. Stăteați tot timpul de vorbă cu cineva și...

Mariana *(arată spre mormânt)*: Cu dânsul stau de vorbă, cu cine altcineva? Mariana mă numesc. Și domnul este Dorel Gălușcă, soțul meu. Îmi cer scuze că nu poate să vă dea mâna.

Dumitru: L-ați iubit mult.

Mariana *(după câteva clipe de ezitare)*: Nu a meritat. M-a înșelat cu o femeie mai tânără, a girat împrumut la bancă

cu apartamentul lu' maică-sa și a lăsat patruzeci de milioane în șifonier. Restul... e poveste. Am rămas văduvă la 45 de ani și vorbesc aproape zilnic cu o movilă de pământ.

Dumitru: Nu vă puteți desprinde, nu-i așa?

(Pauză)

Mariana: Era un munte de om. Intra pe ușă și se umplea casa. Nu mai gătesc ciorbă de atunci, cine s-o mănânce? Fi-miu e cu friptura pe grătar. Câinele parcă-i turbat, era obișnuit să-l scoată Dorel afară în fiecare dimineață și să îi smulgă ziarul din mână seara. Eu nu ies să cumpăr ziare pentru el în fiecare seară că nu sunt nebună. I le dau pe-alea vechi, dar nu e prost. Ziarele alea nu miroso a Dorel și nici a vânt proaspăt. Mă duc la serviciu – sunt vânzătoare la alimentară – iar după serviciu, vin aici. Când am timp. Azi e duminică și pot sta mai mult. Că acasă...dacă dau drumul la televizor, primul canal e Discovery și la ăsta se uita el mereu. Telecomanda aia era parte din ființa lui. Dacă citesc... ăsta era ritualul nostru, să citim câteva pagini înainte de culcare. Amândoi. Pe noptieră a rămas "Amantul doamnei Chatterley". Știți romanul...

Dumitru: Da, cum să nu?

Mariana: Pe-ăsta îl citea el. Cam ironic, dar asta e.

(Tăcere. Apoi se aude același țipăt prelung, ca un bocet)

Mariana: Iar o să vină paznicul ăla... v-am zis? Ia uitați cum aleargă!

Paznicul (gâfâind): L-am văzut. Nu pleacă al naibii nici mort. Parcă și-a făcut casă aici. Se urcase într-un copac și făcea ca o cioară.

Dumitru: Nu puteți chema Poliția totuși?

Paznicul: Ce să facă Poliția, domnule? Păi ce, ăla stă să-l

prindă Poliția? Am înțeles că paznicul dinaintea mea ar fi chemat niște jandarmi, dar al naibii parcă miroase de la distanță. Îl aud, îl zăresc, dar nu-l pot prinde. Stați liniștiți însă, am eu ac de cojocul lui.

Mariana: Dar de ce țipă așa?

Paznicul: Pe mine mă întrebați? Întrebați-l pe el! Eu de unde să știu de ce nebunii țipă? V-am spus, era într-un copac și se prefăcea că zboară. Făcea "craaa-craaa". Până să ajung eu a dispărut ca prin farmec.

Dumitru: Țipă pentru că sunt nebuni. (*Râde*)

Paznicul (*râde și el*): Vedeți că știți. Ușor-ușor îl prindem.

Mariana: Ce zi! Dacă nici la cimitir n-ai liniște, atunci unde?

Paznicul: Doamnă, liniște deplină nu avem decât dincolo. Dacă vreți liniște totală...

Mariana: Așa...

Paznicul: Mă înțelegeți... Eu sunt paznic la cimitir, nu la porțile raiului. Eu trebuie să veghez ca aici să fie liniște, dar nu pot lupta cu toți nebunii. Ușor-ușor însă îi dăm afară din acest cimitir.

Mariana: Păi ce? Sunt mai mulți?

Paznicul: Nu știu. Dar trebuie să fim atenți ca să rămână totul așa. Dumneavoastră să continuați să veniți aproape zilnic, domnul, să vină joia și duminica, iar domnița în fiecare zi. Dacă nebunul își vâra și el coada zilnic, ce ne facem?

(*Tăcere*)

Dumitru: Da, aveți dreptate. Nu vom mai putea comunica în liniște cu morții noștri.

Paznicul: Vedeți? (*Apoi*) Bine... sunt aici. Vă las să... vorbiți. (*Se îndepărtează*)

Mariana: Mă enervează omul ăsta.

Dumitru: N-are ce să facă. Decât unul care stă și bea, mai bine așa. Suntem în siguranță. Mai ales că venim des. Este ușor pentru nebun să ne atace. Știe unde venim, când și poate și de ce... N-ați auzit ce lucruri groaznice a făcut? A vrut să otrăvească o femeie, să spânzure un câine și să-și dea foc. Nu încapе îndoială că e nebun. Of, în ce lume trăim!

Mariana: Urâtă!

Dumitru: Foarte urâtă! Nu știu, parcă erau vremurile altfel când eram copil. Oamenii erau mai calzi, mai buni, mai săritori, acum fiecare cu aia a mă-sii. (*Se închină*) Soră-mea nu voia să moară, că zicea că îi este frică. Dar poate e mai bine așa, cine știe?

Mariana: Ah! Aveți sora înmormântată aici?

Dumitru: Sora, da. A murit în martie. Cancer de col uterin. S-a chinuit săraca luni întregi. Iar eu am rămas singur, nu mai am pe nimeni. Soră-mea era o femeie cu chef de viață, foarte veselă. Ea îmi spăla, ea îmi călca, ea îmi gătea... I-a murit soțul în accident de aviație la numai trei ani de la căsătorie și de-atunci n-a mai vrut să știe de alt bărbat.

Mariana: Ce trist!

Dumitru: Foarte trist!

Mariana: Și spuneți că îi era frică de moarte?

Dumitru: Oh, da! Credea în Dumnezeu, dar știți cum e, omul se sperie de necunoscut și de întuneric. Oricât ai crede, tot există acolo o fărâmbă de îndoială și de spaimă. Dar te gândești că nu poți scăpa și... accepți. Te împaci. Îmi spunea să las lumina deschisă și noaptea, iar geamurile nu se închideau niciodată. Trebuia să audă glasul străzii, al copiilor, nu o deranjau nici măcar

certurile vecinilor. Le asculta atentă, de parcă ar fi descoperit cine știe ce secrete ale existenței. Noaptea îi era foarte greu, adormea spre dimineață și doar cu televizorul deschis pe canalul de știri...

Mariana: De ce pe știri?

Dumitru: Ce știu eu ce simt oamenii care sunt foarte aproape de moarte?

Mariana: Dumneavoastră vă e frică?

Dumitru (*dă din umeri*): Nu știu ce să zic. Uneori îmi e totuna.

(*Pauză*)

Mariana: Ce-o fi cu tânăra de acolo? Cred că vine zilnic. Intră în cimitir și umblă de parcă n-ar vedea și n-ar auzi pe nimeni. Într-o zi am vrut să intru în vorbă cu ea, dar parcă m-a paralizat privirea ei.

Dumitru: Nici la mine nu se uită. Deși soră-mea locuiește mai aproape de ea. Abia azi am îndrăznit să-i cer un chibrit pentru lumânare. Iubitul ei a murit, dar nu știu de ce. Cică nici boală, nici accident.

Mariana: S-o fi sinucis...

Dumitru: Posibil...

(*Sună telefonul*)

Mariana: Alo, da. Sunt la cimitir. Nu, nu vin așa devreme, e abia patru. Taică-tău... doarme, ce să facă?

(*Pauză*) De unde să-ți dau bani, Virgil? De unde? Știi foarte bine că îmi dă salariu pe 18, nu am mai rămas cu niciun leu. Mă suni doar să mă-ntrebi de bani, parcă-s vacă de mulș. Ești bărbat, ai 25 de ani și tot la mine vii. M-ai întrebat și tu dacă am mâncat, dacă sunt bine? (*Pauză*) Da, le știu tu pe toate. Bine, sunt o proastă, taică-tău a fost deștept și tu semeni cu el. (*Închide telefonul și izbucnește în plâns*) M-ai lăsat singură, Dorele, nu mai

știu ce să fac. M-ai lăsat singură. Fi-tu nici nu mă bagă în seamă, nu-l interesează decât distracția.

Dumitru: Vă rog, liniștiți-vă! Nu vă mai aude.

Mariana (*iritată*): De unde știți că nu mă aude?

Dumitru (*derutat*): Păi... nu cred că Dorel e aici .

Mariana: Cum nu-i aici?! Uitați, scrie pe cruce, Dorel Gălușcă, născut și decedat.

Dumitru: Da, doamnă, scrie Dorel Gălușcă, dar Dorel Gălușcă nu e aici.

Mariana: Dar unde e?!

Dumitru (*ridică din umeri*): Dacă n-au răspuns mari filozofi și oameni de știință, eu de unde să știu?

Mariana: Adică... Dorel nu mă aude?

Dumitru: Doamnă, cred că au și morții treabă, că de-aia mor, că au altă treabă. Altfel, Dorel ar fi rămas aici și v-ar fi ascultat seara la masă, nu? Ce nevoie e să mai moară, dacă tot cu dumneavoastră stă de vorbă?

Mariana (*hotărâtă*): Eu primesc răspunsuri, să știți. L-am întrebat dacă ar fi bine să-mi schimb serviciul, că mi-a oferit o fostă colegă un loc de muncă mai aproape. Știți ce mi-a răspuns? Ai răbdare, Mariana, vei vedea că este un loc de muncă cu ghinion. Și a avut dreptate. A pus pe alta în locul meu și aia a plecat în câteva zile. Nu o fi plecat de bine. Tot așa... nu știam dacă să mă duc la țară să culeg via și deodată s-a înnorat cerul și am interpretat imediat – va ploua și nu e bine să mă duc. Sau stăteam așa, uitându-mă în pământ și gândindu-mă cât de ne semnificativă sunt. L-am rugat să-mi dea un semn dacă mă aude. La nici câteva minute, mi-a zburat pălăria din cap, parcă mi-ar fi luat-o cineva cu mâna. Era vânt, într-adevăr, dar de ce tocmai atunci să-mi zboare pălăria? Parcă s-ar fi jucat cineva cu mine. Eu cred în semnele

astea. Morții ne veghează de dincolo. Dumneavoastră de ce mai veniți, dacă știți că nu vă aude?

Dumitru: Păi... îmi face bine să vin aici. (*Trist*) Dar eu cred că vorbesc singur, soră-mea are altă treabă.

Mariana: Nu este adevărat, vă aude. Vorbiți-i în continuare!

Dumitru: Asta nu înțeleg eu... dacă a ajuns în lumea de dincolo, ce-ar mai putea să caute pe-aici? Adică... are tot raiul la dispoziție. Credeți că îi mai pasă de ăștia câțiva metri de pământ?

Mariana (*cu entuziasm*): Pe noi ne caută. Pe noi, domnule...

Dumitru: Dumitru.

Mariana: Pe noi, domnule Dumitru. Așa cum și noi îi căutăm pe ei. Știți cum e? Stăm de-o parte și de cealaltă a oglinzii, ne simțim, ne auzim și tot pe noi ne vedem.

Dumitru (*cu neîncredere*): Doamnă, eu înțeleg. Are mormântul pe alea principală și un nuc bătrân alături. Dar în rai are râuri cu lapte și miere, îngerii cântă... ce rost ar avea să se îngheșuie tot aici pe pământ?

Mariana: Nevoile sunt ale sufletului, nu ale trupului. Iar dragostea lor e aici, cu noi. Ne vor alături, oriunde.

Dumitru: Oriunde...

Scena 5

(Paznicul se plimbă în jurul mormântului lângă care plânge tânăra. Fluieră.)

Tânăra (*șipă brusc*): Taci! Taci dracului, aici e cimitir, nu tarlăua lu' mă-ta! Lasă-mă în pace!

Paznicul (*calm*): Cu mine vorbiți?

Tânăra: Dar cu cine?!

Paznicul: Păi mi-ați spus să tac. Iar eu nu vorbeam, eu fluieram... Și, în plus, nu v-am deranjat cu nimic.

Tânăra: Paznicul stă la poarta cimitirului, nu pe lângă mormintele cu vizitatori. N-ai pic de respect, lasă-mă în pace!

Paznicul (*la fel de calm*): Mă scuzați, paznicul trebuie să stea acolo unde este nevoie de veghe permanentă. La poartă nu se întâmplă nimic.

Tânăra: Ascultă-mă! Eu vin aici zilnic. Am nevoie de liniște. Am nevoie de intimitate. Dacă tu te plimbi în jurul meu și mai și fluieri fără nicio jenă, cum aș putea să vorbesc cu el?

Paznicul: Ah! Vorbiți cu... (*arată către mormânt*) domnul?!

Tânăra: Nu e problema ta! Nu te interesează dacă e soțul, iubitul, amantul, fratele sau un individ oarecare. Am dreptul la intimitate!

Paznicul (*după câteva clipe de tăcere*): Actele dumneavoastră, vă rog!

Tânăra: Poftim?!

Paznicul: Ce relație aveți cu decedatul aici absent, domnul... (*citește pe cruce*) Mihai Marinescu?

Tânără (*confuză*): Domnule, eu vin aici de luni de zile, ești nebun?

Paznicul: Am dreptul să vă legitimez, dacă mi se pare ceva suspect. Nu înțeleg ce tot aveți cu domnul și de ce nu-l lăsați în pace.

Tânăra: Nu ai dreptul să-mi ceri nimic, ai doar obligația să mă păzești!

Paznicul: I-auzi! Domnișoară, eu sunt paznic la cimitir.

Aici sunt mai mulți morți decât vii. Prin urmare, datoria mea este să păzesc, în primul rând, morții. Consider că domnul Mihai Marinescu este... cum se spune? Hărțuit.

Tânăra: Asta-i o glumă, desigur. Una proastă.

Paznicul: Domniță, veniți de luni de zile să-l vizitați pe domnul. În ce calitate?

Tânăra (hotărâtă): Sunt iubita lui. Mihai Marinescu este iubitul meu.

Paznicul (după câteva clipe de tăcere): Și de ce vă dați întâlnire numai aici?!

Tânăra (cu furie): Cretinule! Cum îndrăznești să-ți bați joc de suferința mea? Mă iei peste picior! O să vorbesc cu șeful tău, nu accept să te văd zilnic. Auzi, de ce îmi dau întâlnire aici! Nu ți-e rușine?

Paznicul: Vă rog să vă calmați! Nu sunteți atentă la ce vă spun! Nu înțelegeți...

Tânăra: Boule!

Paznicul: Liniștiți-vă!

(Dumitru și Mariana se apropie de ei speriați)

Mariana: Ce se întâmplă? A venit nebunul?

Paznicul: Stați liniștită, nebunul este sub control. Am cerut actele domnișoarei și a început să țipe. Atât, nu vă faceți griji, totul este în regulă.

Tânăra: Phiu! Incredibil!

Dumitru: I-ați cerut actele? De ce?

Tânăra: Asta vreau să știu și eu. De ce?

Mariana: De ce?

Paznicul: Ca să fiu sigur că (*zâmbește*)... domnișoara nu este un înger coborât din ceruri, ci o ființă umană. Uitați-vă ce frumoasă este!

Dumitru: Hai domnule, nu mai glumi!

Mariana: Vai, dar ce m-am speriat!

Paznicul: Am vrut să o fac să zâmbească, dar...

Tânăra: Nu-mi vine să cred cât tupeu...

Dumitru: Iertați-l, domnișoară, nu cred că e ușor să stai toată ziua printre morți.

Paznicul: Domnișoara trebuie să știe cel mai bine dacă e ușor sau nu...

Mariana: E greu, v-o spun eu.

Paznicul: Morții sunt cei mai buni ascultători, nu credeți? Mai greu este cu cei vii, că le spui una și înțeleg alta, le spui ce trebuie și înțeleg ce nu trebuie, le arăți ceva și ei văd altceva și tot așa. În rest, viața mea este frumoasă. Păi uitați-vă câte opere de artă în jurul meu! Cavoul de acolo este al unui maior, domnul Sălcudeanu parcă. Este împodobit cu trei îngeri și... un drac. Nu am înțeles de ce. Dar eu nu sunt expert în opere de artă. Dincoace putem vedea mormântul unei bătrâne care s-a dus la vârsta de 99 de ani. Mi-a amintit de prețurile din magazine. (*Râde*). Știți... 9,9 RON. Ia uitați, are poza de când era la pension... Ah, dar ia priviți aici, un epitaf tare frumos! (*Citește*) "Ce-i material înghite timpul / Ce nu se vede e etern / Deși-s mulți sceptici, spunem iarăși / Țărâna în țărână ajunge / Iar sufletul la Dumnezeu". Ați înțeles?

(*Tăcere*)

Mariana: Frumos...

Dumitru (*cu jumătate de gură*): Da...

Tânăra: Frumos pe naiba! Hai, domnule, lasă-mă în pace și vezi-ți de galeria ta de artă!

Paznicul (*se uită la cer*): Cred că va ploua. Dacă plouă, eu mă duc și vă las singuri. Apoi, n-aveți umbrelă.

Mariana (*iritată*): Nu va ploua, domnule.

Dumitru: Sunt câțiva nori, nu vine ploaia așa repede.

Paznicul: Dacă eu vă spun... trebuie să ochiți un adăpost sau să vă duceți acasă.

Tânăra: Mă sufoci!

(Toți patru se privesc în tăcere)

Paznicul: Bine... eu mă duc. Vă las să... vorbiți.

Tânăra: Mulțumim, mulțumim!

(Paznicul se îndepărtează fluierând)

Dumitru: Nu vă faceți inimă rea, domnișoară, este un paznic fără carte și fără minte. A văzut și el o fată frumoasă și a făcut-o pe interesantul.

Mariana: E un nesuferit! Nici nu știu cum arată paznicul de dinaintea lui, pe-asta l-am văzut azi de vrei trei ori. Acum cinci zile eu am fost aici și n-am auzit de niciun nebun.

Tânăra: Nici eu n-am auzit de nebun până azi.

Dumitru: Dar l-am auzit cu toții, nu? Poate este un paznic mai...implicat, mai ales că este și prima zi de muncă. Face exces de zel. Eu am auzit nebunul țipând.

Tânăra: Dacă paznicul ăsta e, de fapt, nebunul și cel sau cea care țipă victima lui? Dacă torturează sau violează pe cineva și acel cineva are nevoie de ajutor? Personal nu mi se pare întreg la minte. *(Se uită în jur)* Am rămas doar noi trei și paznicul ăsta scrântit.

Mariana: Da, în alte duminici era mai multă lume parcă.

Dumitru: Ce-i drept, e ciudat... e o duminică pustie în cimitir.

Mariana (*își aprinde o țigară*): Îmi permiteți?

Tânăra (*o privește lung*): Vă rog!

Mariana: M-am speriat și simt nevoia să mă liniștesc puțin. Vă deranjez?

Tânăra: Nu...

Mariana (*rostește brusc*): Acum o jumătate de an, prin

aprilie, a murit Dorel, soțul meu. Era o zi frumoasă de primăvară și chiar scosesem bicicleta din magazie ca să mă plimb prin parc. M-am trezit, mi-am făcut o cafea amară, mi-am aprins o țigară și așteptam ca Dorel să iasă din toaletă. Am așteptat un sfert de oră, douăzeci de minute, o jumătate de oră, încep să strig: "Dorele, ești bine?" Câinele a mârâit și eu am crezut că mi-a răspuns Dorel nervos. Așa că am mai așteptat încă douăzeci de minute. Totul era așa cum știam – cafeaua, câinele, Dorel, radioul deschis. Nu înțelegeam însă de ce Dorel întârzie atât de mult. M-am dus la baie și fără să mai bat la ușă, am intrat. Dorel era pe toaletă și... dormea. Eu așa am crezut în primele secunde. Îmi venea să țip la el, dar un gând straniu m-a fulgerat. Dorel nu adoarme niciodată pe toaletă. Când a murit era o zi frumoasă de aprilie, dar când l-am îngropat ploua. Din cauza ploii, câțiva vecini și colegi de serviciu n-au mai venit. Că ploua năpraznic și trebuia să meargă pe jos după mort de la mine de acasă până aici și sunt vreo 12 km. Mult. Oamenii au umbrele, dar se făcuseră băltoace și în cimitir nu este asfalt și ar fi intrat cu pantofii în noroi. Așa că la înmormântarea lui Dorel au venit fix cincisprezece oameni, dintre care nouă erau foști colegi de armată. Armata îi apropie pe bărbați probabil. După înmormântare m-am dus acasă și am plâns până spre miezul nopții, după care am gătit ultima ciorbă din viața mea. Sunt convinsă că a fost ultima ciorbă, nu mai fac pentru nimeni și nimic.

(Tăcere)

Dumitru: Când a murit Mirela, ninge. Era începutul lunii martie și în loc să dea soarele, a început să ningă. I-am pus pe cap pălărioara verde că știam că nu îi plăcea să i se strice coafura și culoarea ei preferată era verdele.

Avea sandele verzi, pantofi verzi, geantă verde, față de masă verde, cuier verde, draperii verzi...

Mariana: Deci totul verde, am înțeles.

Dumitru: Ei, nu chiar totul, de exemplu faianța în baie a vrut-o neagră, deși eu aș fi vrut albastru.

Mariana: Faianța neagră în baie este elegantă, dar mie nu-mi place. M-ar deprima.

Dumitru: I-am pus deci pălărioara verde pe cap- nu-i mai stătea bine că pălărioara intrase la apă- și mă uitam cum cad fulgii de zăpadă și să nu râdeți, dar îmi venea să-i strig, Mirelo, ninge, hai să ne dăm cu sania!

Mariana: Se așternuse zăpada?

Dumitru: Nu, dar eu îmi imaginez. Și am mers împreună până aici, eu, unchiul Ciuli, tanti Lenuța, Ica, câteva prietene ale ei, Tincuța, Otilia, Mara, o vecină care îi dădea rețete culinare, câțiva copii de la bloc și stafia soțului aviator. Și la un moment dat chiar Ica a făcut o glumă – cum ar fi să ne întâlnim toți așa pe lumea cealaltă și să îi pitim Mirelei pălăria verde ca să o facem să se scoale și să o caute. Prostii... râdeam ca niște smintiți. Apoi m-am întors acasă și... n-am plâns. M-am așezat pe pat și am stat. Nu știu cât timp am stat așa. Mi se părea că trec toate cele patru anotimpuri prin fața ferestrei și eu nu mă mai opresc din stat. Ceasul de la mână mi se stricase că spălasem pălărioara ei verde și uitasem să-l scot. De aceea, mi se părea că ea era acolo. Am desfăcut ceasul ca să dau de câteva fire din pălărioara ei; îmi părea rău că nu oprisem nimic din ea. Un puf mic-mic verde mi-a rămas pe vârful degetului și l-am pus pe buze.

Mariana: De parcă ar fi fost cenușa ei.

Dumitru: Unora le este frică de pământ. Soră-mea

spusese într-o zi că vrea să fie arsă. Ei, cum să fac așa ceva! Este creștinește să îngropăm mortul.

Tânăra: Deci și voi... ca mine... Credeți în Dumnezeu?
(Mariana și Dumitru ridică din umeri. Se aude paznicul fluierând o melodie veselă.)

Mariana: Ce-i pasă lui? Poate că nu i-a murit nimeni.

Dumitru: Tuturor ne moare câte cineva.

Tânăra *(se uită cu furie spre paznic):* L-aș omorî! Reprezintă tot ce urăsc eu mai mult – superficialitatea asta cu care tratează viața, incapacitatea de a respecta suferința cuiva, alunecarea asta pe suprafața lucrurilor. Pentru el cimitirul e galerie de artă, morții sunt obiecte de lucru. Paznicul ăsta e inuman!

Mariana: Nu știu dacă inuman, dar ciudat cu siguranță, aveți dreptate.

Tânăra: Vreau doar câteva clipe de liniște, atât. Este dreptul meu să vin aici și odiosul ăsta are chef de glume nesărate. Vede că omul din fața lui suferă, își dă seama că nu este nici locul, nici momentul pentru astfel de glume și, cu toate astea, iată-l! Ascultați-l cum fluieră, cum scuipe de fapt pe durerea noastră!

Dumitru: Poate nu-și dă seama... poate de singurătate...

Tânăra *(cu furie):* Cretini ca el, animale careucid fără milă, asasini diabolici, curve ale iadului!

(Dumitru și Mariana se dau câțiva pași în spate. Tânăra se prăbușește plângând)

Tânăra: Dacă Dumnezeu este atotputernic, de ce a permis nașterea răului? De ce îi lasă pe criminali să se plimbe printre noi? De ce? De ce? Înseamnă că nu are putere deplină sau Dumnezeu și Satana cooperează de zor ca să facă experimente cu sufletele noastre.

Mariana *(se închină):* Doamne iartă-mă! A fost omorât?

(Se aude un țipăt ca de cioară. Cei trei rămân încremeșiți pentru câteva minute)

Mariana (*șoptit*): Nu mai vine paznicul... o fi după nebun.

Dumitru (*tot șoptit*): Ar fi bine să-l prindă.

Tânăra: Seară blestemată de martie! (*Pauză*) Veneam de la bunicii lui și ne îndreptam spre casă cu mașina. Ninge (spre Dumitru), da, ninge și noi râdeam, ne tachinam unul pe celălalt, cine a mâncat mai multe clătite – făcuse bunica lui clătite cu gem de măceșe – și abia așteptam să ajungem acasă și să facem dragoste. Deodată, la intrarea în oraș am auzit un câine schelălăind. Am vrut să trecem mai departe, dar câinele parcă urla și mai tare, parcă implora să fie ajutat. Am oprit mașina și... el a coborât. La câteva minute, am auzit vocea lui Mihai ușor ridicată, dar n-am putut distinge cuvintele. Vocea altui om a venit ca o rafală de mitralieră, am simțit cum inima îmi bate să iasă din piept și cu o mișcare bruscă am coborât și eu din mașină. Era ceață și ninge, iar siluetele lor păreau să se îndepărteze pe măsură ce mă apropiam. O lovitură înfundată m-a făcut să tresar și am auzit geamătul câinelui și pe cineva alergând. Când am ajuns, Mihai era întins pe marginea câmpului... părea înghețat, atât era de nemișcat. L-am strigat, l-am zgâlțâit, l-am implorat să se ridice. Am sunat la urgență cu gesturi mecanice și am așteptat. În jur nici țipenie de om... era sfârșitul lumii. Câinele fugise, cel care-l lovise pe Mihai nu mai era nici el, totul fugea de noi în acele clipe. Și mie îmi venea să fug de mine însămi ca să mă trezesc lângă el dimineața după cel mai teribil coșmar. Dar n-a fost așa. Mihai a murit a doua zi la spital, la patru dimineața. De-atunci re trăiesc zilnic acele clipe și mă sufoc de zăpada care se

așterne încontinuu... Vedeți cât ninge? A nins în plină vară și oamenii făceau plajă pe zăpadă și înotau în ape înghețate și azi e septembrie și ninge. Ninge, ninge! Am încercat să iert și absurdul m-a invadat ca un cancer. Pe cine și de ce să iert? Poliția nu a prins pe nimeni, nu există niciun vinovat. Cum îl cheamă? Ce face acum? Unde este ca să mă uit în ochii lui de diavol și să-l întreb măcar de ce? Măcar atât să știu... de ce. Acum două zile m-am dus în biserică, eram ca împinsă de la spate de o forță nevăzută. Am ieșit repede, amețită de miros și dornică să fug în continuare de tot și de toate. Nu cred în Dumnezeu, prin urmare nici în viață.

(Tăcere)

Tânăra: Aș fi vrut să am mai multă putere... Mihai era totul pentru mine.

Dumitru: Nu e bine...

Tânăra: Urma să ne căsătorim în toamna asta. Mama îmi spune că voi găsi pe altcineva la fel de bun... de ce? De ce să găsesc pe altcineva la fel de bun, când el era tot ce puteam găsi mai bun? Absurdul, absurdul ni s-a așezat tuturor pe umeri ca o cruce și trebuie să înghițim zilnic pastila amară a neputinței de a înțelege. Vreau să știu de ce. De ce eu, de ce el, de ce seara aia, de ce omul ăla, de ce acel câine. Care a fost rostul?

Mariana: Mă trezisem dimineața și îmi beam cafeaua. Și nu mai știam dacă îl iubesc pe Dorel...

Tânăra: Noi și moartea am iubit aceiași oameni.

Mariana: Dar ne iubisem mult în tinerețe...

Tânăra: Ne ducem de mână la groapă unul pe celălalt și ne sărutăm cu patimă până ne înghițim respirațiile... Mihai respiră în mine.

Dumitru: Este târziu acum... sunt în vârstă. Aș fi putut

săruta cu patimă...

Mariana: Bine că murim. Ne-ar fi sufocat atâta dragoste.

Tânăra: Singurătatea... cu ea facem cunoștință de la primul țipăt. O doamnă rigidă și pedantă căreia trebuie să-i săruți mâna când...

Dumitru: Când te crezi cel mai fericit.

Mariana: Nu mai înțeleg... explicați-mi și mie! Nu mai înțeleg!

Tânăra: Nu e nimic de înțeles. Când nu mai încerci să înțelegi, faci primul pas spre vindecare.

(Tăcere)

Scena 6

(Paznicul stă la intrarea în cimitir pe un scaun.

Mariana vine alergând)

Paznicul: Ce s-a întâmplat?

Mariana: Ni s-a părut că vedem pe cineva ascunzându-se după o cruce. S-a dus Dumitru să se uite, dar nu era nimeni. Cu toate acestea, cineva a fost, am văzut toți trei.

Paznicul: Lămuriți-mă! Vi s-a părut că vedeți pe cineva sau chiar ați văzut pe cineva?

Mariana (confuză): Ni s-a părut... adică am văzut. Cum să ni se pară tuturor același lucru? Era ca o umbră. Cred că era nebunul despre care vorbiți...

Paznicul: Aha! Mă bucur. Sunteți din ce în ce mai atenți. În felul ăsta, nebunul nu va avea spor.

Mariana: Iubitul domnișoarei a fost omorât.

Paznicul: Domnul Mihai Marinescu?!

Mariana: Da. De aceea vă rugăm să nu mai faceți

glume, să o lăsați în pace să-și plângă suferința. Este o tânără sensibilă și orice lucru neplăcut o poate destabiliza și mai tare.

Paznicul: Am înțeles... și ce doriți să fac eu acum? Dacă stau aici, nu-i bine, puteți fi atacați. Dacă stau lângă voi, iarăși nu e bine, că vă deranjez. Ce propuneți?

Mariana: Să chemați Poliția.

Paznicul: Poliția nu poate face nimic, de ce nu înțelegeți?

Mariana: Cum să nu poată face nimic?!

Paznicul: Eu azi l-am văzut de câteva ori și nu l-am putut prinde. Dispare ca prin farmec. Paznicul dinaintea mea a chemat și el jandarmii și tot nu l-a putut prinde.

Mariana: Ce insinuați? O fi vreun strigoi? Are puteri paranormale?

Paznicul (*ridică din umeri*): Nu bag mâna în foc pentru nimic. Singura certitudine pe care o avem este moartea. Cică l-ar cunoaște cineva, dar... nici de asta nu mai sunt sigur.

Mariana: Extraordinar! Nimeni nu poate prinde un nebun. Dar în ce junglă ne aflăm, domnule? Chiar așa? Toți nebunii circulă în voie pe unde vor?

Paznicul: Sunt două motive pentru care un nebun își poate face de cap: i se permite sau nu poate fi oprit. În cazul nostru...

Mariana: În cazul nostru...

Dumitru (*se aude strigând*): Doamna Mariana!

Mariana: Aoleu, o fi venit iar nebunul?

Dumitru (*se apropie de ei cu pași repezi*): Am crezut că ați pățit ceva...

Mariana: L-ați mai văzut?

Dumitru: Nu... domnișoara ar vrea un pahar cu apă. Eu nu mai am, mi s-a terminat.

Mariana: Și eu am uitat să iau...

Paznicul: Mă duc eu să cumpăr o sticlă. V-o aduc. N-o lăsați singură! (*Se întoarce*) Mai stați mult?

Dumitru: Ca de obicei...

Scena 7

(*Tânăra, Mariana și Dumitru așteaptă în tăcere.*

Tresar încordați la orice zgomot)

Dumitru: Poate ar fi mai bine să mergem acasă. În definitiv, e același lucru. Nu mai e nimeni în cimitir în afară de noi și din cauza nebunului trebuie să stăm laolaltă. Nimeni nu cheamă Poliția, iar paznicul...

Mariana: L-am lăsat singur pe Dorel.

Dumitru: Poate ar fi mai bine să mergem toți trei undeva să mâncăm. Vă invit eu. Este târziu...

Tânăra: Mihai nu este singur acum.

Dumitru: Poate găsim un restaurant mai drăguț prin apropiere, stăm de vorbă, râdem...

Mariana: Am uitat să aprind lumânările. Dar mai e timp...

Dumitru: Ah, este un parc prin apropiere, acolo nu sunt nebuni, ne putem plimba în liniște... ce spuneți?

Mariana (*rostește brusc*): Acum trei zile am luat un tub de somnifere. Am înghițit patru pastile. Nu am avut curajul să merg până la capăt. Dar tubul cu somnifere stă pe noptieră lângă "Amantul doamnei Chatterley". Stau de vorbă în nopțile când eu nu am cu cine scoate o vorbă.

Dumitru: Nu e bine...

Mariana: Ba știți ce bine este? Nu există durere fără leac. Greutatea e doar să-l găsești. Camelia îmi tot spune

să-mi aduc aminte cum era – te înșela, proasto, cu o femeie mai tânără, făcea afaceri fără știrea ta, a girat la bancă cu apartamentul lu' mă-sa, pentru un astfel de om plângi tu? Sunt proastă fiindcă nu știu să trăiesc singură. Nu știu să îmi țin gândurile în cap. Trebuie să i le spun lui Dorel, așa cum am făcut timp de 25 de ani. Mă sufocă atâtea gânduri pe care nu le rostesc. Și nu știu unde să caut în mine adânc ca să gădesc... ce? Jumătate din viața mea s-a dus pur și simplu. Iar eu trebuie să reînvăț să vorbesc, ca un copil.

Tânăra: Da, asta-i senzația! Că trebuie să reînveți să vorbești, să râzi, să respiri, să citești, să scrii, fiindcă totul se reordonează. Da, asta-i senzația!

Dumitru: Eu n-am învățat niciodată să trăiesc. Am privit viața prin ochii surorii mele până în ziua în care ea s-a măritat. Cât a durat căsnicia ei, trei ani, am încercat și eu să îmi gădesc o femeie. N-a fost să fie probabil. După moartea aviatorului, am simțit că este datoria mea să fiu bărbat în casă și să am grijă de ea.

Mariana: Era mai mică?

Dumitru: Nu, mai mare cu cinci ani. Dar de o vreme încoace aveam senzația că eu sunt fratele cel mare.

(Tăcere. Mariana își aprinde o țigară)

Tânăra: Duminica trecută m-am ars în timp ce făceam o omletă. Am rămas câteva minute uitându-mă la focul de la aragaz... simțeam că îmi este cald pe dinăuntru și că trebuia să scot toate organele din mine ca să pot respira ușurată. Am băut în acea seară până am căzut pe gresia din hol și îmi doream să... îmi doream să... ia foc totul, să fie un accident absurd. Moartea mea să fie absurdă.

Dumitru: Nu e bine...

Tânăra: Mama îmi spune că nu trebuie să fiu slabă de

înger și că voi întâlni pe altcineva la fel de bun. Colegele de la facultate îmi vorbesc despre putere interioară și credința în Dumnezeu. Este ușor să dai sfaturi când ești în afara absurdului. Când viața ta se scurge după aceleași tipare și nicio lovitură nu te doboară până la pământ. Părinții îți mor de bătrânețe, iubitul îți devine soț, copiii îți aduc nepoți și nu cunoști niciuna dintre glumele macabre ale destinului. Cum poți înțelege dacă nu privești absurdul în ochii lui adânci?

Dumitru: Credința în Dumnezeu...

Tânăra: Unde era Dumnezeu cel atotputernic? Dacă este atotputernic, de ce răul triumfă?

Dumitru: Nu înțelegem noi... e vreo explicație...

Mariana: Infarct. Asta a făcut Dorel – infarct. Așa, din senin. Îmi beam cafeaua și ascultam radioul...

(Liniște. Cei trei privesc în gol. Apare paznicul cu sticla de apă)

Paznicul: Am mers ceva până să dau de magazin, că este târziu și s-au închis toate. Pofțiți!

Mariana: Mulțumim.

(Cei trei beau apă. Paznicul îi privește lung)

Paznicul: Se lasă seara. Poate vor și morții să se culce...

(Tânăra îl privește cu furie. Mariana îi face semn din ochi să nu-l bage în seamă)

Paznicul: Eu la 10 am închis porțile. Plecați până atunci, nu?

Dumitru: Stați fără grijă, nu mai stăm mult.

Paznicul: După mine, puteți sta aici o veșnicie, dar porțile se mai și închid, morții mai au și alte treburi...

Dumitru: Mda...

Tânăra (cu vocea ridicată): Tu nu ai nicio treabă, tu nu ai niciun sens de te învârți pe aici ca un leu în căldare.

Paznicul: Eu nu am niciun sens?!

Mariana (*încearcă să o tempereze pe tânără*): Lăsați-l, vă rog!

Paznicul (*se îndepărtează*): La 10 se închid porțile.

Mariana: Nu-l luați în seamă, nu merită să vă faceți atâta rău pentru un... paznic.

Tânăra: Dar va fi și mâine aici și poimâine și săptămâna viitoare și va veni cu aceeași mutră nesuferită și cu aceleași glume nesărate și va replica mereu că nu-și face decât datoria și...

Dumitru: Va fi și nebunul.

(*Tăcere*)

Dumitru: Acum cinci zile am vrut să mă spânzur. Da, eu am vrut să mă spânzur. Vedeți, și eu am... cum să spun? Am cumpărat o frânghie, că nu aveam, am făcut un nod, am luat un scaun și... m-am așezat cu fundul pe el, nu cu picioarele. Așa mi-a venit, să mai stau și eu pentru ultima oară cu fundul pe un scaun. Apoi am deschis televizorul și erau știrile... mă gândeam că mâine nu voi mai auzi nicio știre și mie îmi place să ascult știrile. Nu știu cum, o moleșeală dulce m-a cuprins și nu m-am mai ridicat de acolo timp de vreo jumătate de oră. Apoi m-a luat cu frisoane de frig și m-am dus în pat. Frânghia a atârnat deasupra mea toată noaptea și dimineața... m-am împiedicat de scaun, am căzut și m-am lovit de ușă... uitați, am un cucui în cap... De atunci, frânghia este acolo și... stă și ea. De cinci zile îi dau "bună ziua" când intru în casă și îi spun "noapte bună" când mă culc, fiindcă pare o ființă cu care trebuie să te porți frumos ca să nu se enerveze. Trebuie să fii politicos cu ea. De această "ființă" atârână viața mea.

Mariana: Și... ce aveți de gând?

Dumitru: Nu știu. Dar niciunul dintre noi nu mai este întreg la minte.

Mariana: Nici nu-i de mirare! Lăsați, sunt alții și mai și decât noi! Nebunul ăsta din cimitir acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie, acum... cinci zile să spânzure un câine și nu știu când să-și dea foc...

Tânăra: Acum o săptămână...

Mariana: Acum o săptămână.

(Cei trei se privesc în tăcere)

Dumitru: Spuneți că ați văzut o umbră?

Mariana: Da, dar nu mai sunt sigură...

Tânăra: Era în spatele crucii ăleia, mi s-a părut că i-am văzut și ochii, oricum era ceva strălucitor.

Dumitru: Dar ați auzit ceva clar?

Mariana și Tânăra: Nu...

Dumitru *(se ridică și își frământă mâinile):* E prea mare coincidența, nu vi se pare? Acum cinci zile, acum trei zile, acum o săptămână...

Mariana: Acum trei zile a vrut să otrăvească o femeie...

Tânăra: Acum o săptămână să-și dea foc...

Dumitru: Și acum cinci zile să spânzure un câine...

Mariana: A dracului treabă! Trebuie să vorbim cu paznicul!

Dumitru: Nu, stați! Ce-i spunem? Cum îi spunem?

(Cei trei par epuizați. Tăcere de câteva clipe)

Mariana: Domnule... cum îl cheamă?

Dumitru: Aurel.

Mariana: Domnule Aurel, noi, ăă...

Dumitru: Noi vrem să știm ce este cu acest nebun.

Mariana: Păi nici el nu știe, n-ați auzit? E abia de azi aici.

Dumitru: Domnule Aurel, noi am identificat niște coincidențe bizare și vrem să aflăm adevărul. Aici ne

uităm atent să vedem ce reacție are. Dacă tresare, înseamnă că știe ceva. Adică...

Mariana: Păi de unde să știe, domnule? Doar dacă a fost în casă cu noi, în mintea noastră...

Dumitru: Aveți dreptate, de unde dracu să știe?

Mariana: Nu mai vorbiți cu dracu, vă rog, mai ales aici. Deci... domnule Aurel, fiți atenți la mine, așa îi spunem, domnule Aurel, noi avem o bănuială, cum că acest nebun ne cunoaște. Da, exact așa formulăm.

Dumitru: Și va răspunde că... nu se miră.

Mariana: Ne va întreba de ce credem asta, evident. Noi vom spune că...

Dumitru: Nu, mai bine îi spunem că avem senzația că îl știm noi. E mai logic. Adică spunem că l-am văzut și că ni se pare cunoscut.

Mariana (*iritată*): Unde vreți să ajungeți, domnule? Nu vedeți că ne împotmolim de tot? Până la urmă ce poate să ne spună? De unde să știe nebunul ce facem noi? Iar paznicul... nici atât!

Dumitru: Asta e! Paznicul știe, tocmai! Are vreunul dintre noi dovada că nebunul a făcut toate astea? Paznicul știe!

Mariana: De unde?! Ați spus cuiva că ați încercat să vă spânzurați?

Dumitru: Nu... dumneavoastră, domnișoară, ați spus?

Tânăra: Nu...

(*Tăcere*)

Dumitru: Atunci o fi doar o coincidență, o totală și bizară coincidență! (*Către tânără*) Dumneavoastră ce părere aveți?

Tânăra: Nu mai știu nimic... e ciudat să conștientizezi pentru prima oară că ești asemenea unui nebun care se

urcă în corcoduș, desface o sticlă de votcă și aprinde bricheta... mă uit cu ochii minții și mi-e milă de el, cum nu mai înțelege nimic, cum nu mai vrea nimic... un nebun ca oricare altul pentru care viața și moartea se confundă. Un paznic pe care-l urăsc... a făcut...

Mariana: Eu mă duc să-l chem! Așteptați aici! Tremur toată.

(Mariana se îndepărtează)

Dumitru: Nu e bine... noi, cimitirul... nu e bine... eu v-am spus să mergem undeva să mâncăm. Este un restaurant prin apropiere, comandam o friptură pe grătar (*zâmbeste*), niște vin roșu și vorbeam ca oamenii...E frumoasă doamna Mariana, nu vi se pare? Cine știe? Niște nebuni în libertate... poate e doar o coincidență, cine știe? În viață sunt multe coincidențe. Dar, vedeți, aici nu e doar una, sunt trei! Și toate trei perfecte. De unde știe paznicul? Și cine este paznicul ăsta până la urmă?

Mariana (*vine alergând*): Nu mai e nimeni la poartă și porțile sunt închise.

Dumitru: Păi da, că cimitirul se închide la 8.

Mariana: Așa e... duminica se închide la 8, cum de nu mi-am amintit? Atunci de ce ne-a spus...?

Dumitru: Am pierdut noțiunea timpului. (*Se uită la ceas*) Este 8,45. Eu duminica plecam mereu la 7.

Mariana: Curând se va întuneca...

Dumitru: Cum ieșim de aici?

Tânăra: Nu mai ieșim de aici. Asta e și ideea. Că nu mai ieșim de aici. Suntem morți asemenea morților.

Mariana: Sărim gardul.

Tânăra: Nu înțelegeți? Gardul poate fi sărit ușor, în câteva minute. Dar de ieșit cum ieșim cu adevărat de aici? Din spaima și durerile noastre cum ieșim? Din

suferința noastră vecină cu nebunia cum ieșim? Cum voi ieși din absurd?

Dumitru: Eu v-am spus să plecăm mai devreme... vorbeam și râdeam ca oamenii... este un parc aici..

Tânăra (*strigă*): Nu înțelegeți? Nu există coincidențe!

Mariana: Mă duc să-l întreb pe Dorel, sigur îmi va răspunde, mă va lămuri.

Dumitru: Și dacă vă atacă nebunul?

(*Tăcere*)

Tânăra (*cu privirea în gol*): De acasă vin aici, de la facultate vin aici, de oriunde aș fi vin aici. Voi nu faceți la fel? Noi locuim aici și morții dincolo, dacă există vreun dincolo... nu e ironic? Noi mâncăm, bem, vorbim și ne gândim la ziua de mâine aici. Iar ei, morții, nu sunt aici. Cine locuiește în acest cimitir?

Mariana: Și domnul Dumitru spunea la fel, că Dorel nu mă aude. Dar eu nu cred. Ce să facă dincolo? Amanta lui încă trăiește...

Tânăra: Uitați-vă în jur! Suntem doar noi trei. Nu ne răspunde niciodată nimeni. Înainte de a muri Mihai, am făcut cu el un pact... copilăresc, aș spune. I-am promis că voi lăsa o cană cu apă la geam și voi aștepta să văd dacă scade. Așa auzisem undeva, ca morții pot lăsa semne concrete ale întoarcerii lor... Apa nu a scăzut. Am așteptat cu înfrigurare zile și nopți la rândul, dar apa nu a scăzut. Am vrut măcar un semn. L-am visat de multe ori, într-adevăr, dar visele sunt proiecția subconștientului nostru... Nu știu dacă Mihai mai există pe undeva, dacă mă mai aude.

Mariana: Eu cred! Chiar îi spuneam domnului Dumitru că am primit răspunsuri. Dar trebuie să fii atent ca să le poți descifra, că morții comunică pe alte căi.

Dumitru: Eu nu pot spune că mi-a răspuns clar soră-mea, dar o simt alături de mine... parcă mă supraveghează dintr-o altă lume. De exemplu, acum cinci zile, când am vrut să mă spânzur, m-am așezat pe scaun cu fundul și pentru că mi-am amintit cum stăteam cu soră-mea la televizor. Adică... a fost ca o prezență...

Tânăra: Morții au plecat și noi am rămas în cimitir.

Mariana (*rostește brusc*): Dorel a plecat și nu a dansat niciun vals cu mine. Am visat să fiu invitată la vals de un bărbat prezentabil și să amețesc de fericire.

Tânăra: Eu am visat să îmbrac rochia de mireasă și să îmi curgă lacrimi pe obraz...de fericire.

Mariana: Morții or mai visând la ceva?

Tânăra (*o privește lung*): Vă puteți răspunde singură.

(*Tăcere*)

Dumitru (*se ridică deodată și se înclină în fața Marianeii*): Doamnă...vă invit la vals.

Mariana (*râzând*): Ce glumă, bate-te-ar norocul! Hai, domnule, o luăm razna de tot!

Dumitru: Nu glumesc, vă invit la vals. Dacă mă considerați un bărbat prezentabil...

Mariana: Aici? În cimitir?!

Dumitru: Nu, suntem la Viena, doamnă. Ascultăm valurile Dunării și ne învârtim printre zeci de oameni fără să-i băgăm în seamă. (*Îi întinde brațul*) Aveți o rochie lungă și...

Mariana: Roșie.

Dumitru: O rochie lungă și roșie.

(*Mariana îi întinde mâna și cei doi încep să valseze cu mișcări stângace, apoi izbucnesc în râs*)

Mariana: Chiar că am înnebunit! Ești gelos, Dorele? (*Râde, apoi începe să cânte*): "Barca pe valuri plutește ușor / Dar cine îngână un cântec de dor..."

Dumitru și Mariana: "Nu, nu-i nici vântul, nici Dunărea nu-i / E..."

Dumitru: E doar paznicul cu nebunul lui.

(Cei doi izbucnesc în hohot de râs)

Dumitru (cântă): Povestea lor e-acum un dans / E melodia unui vals..."

Tânăra: Vă rog, vă rog, încetați! *(Plânge)* Trebuia să mergem la grădina zoologică... să ne uităm la tigri și la maimuțe și la papagali vorbitori, nu mai fusesem de mici. Vreau să merg la grădina zoologică, vreau să îl iau de mână și să mă uit cu el la struți și la vulpi și să ne întoarcem acasă aprinși de soare și să mâncăm cu poftă fiindcă suntem sănătoși și....

Mariana: Domnișoară... mai e timp....

Tânăra: Suntem lacomi. Vrem totul și până la capăt. Și eu și dumneavoastră suntem lacomi. Nu înțelegem că totul se sfârșește mai devreme sau mai târziu și că noi și moartea iubim întotdeauna aceiași oameni. Valsul vostru însă... a fost frumos.

(Pauză)

Mariana: Mulțumesc, domnule Dumitru...

Dumitru: A fost plăcerea mea.

Mariana: Ce ciudat... a trebuit să moară Dorel ca să pot dansa un vals.

Dumitru: Se întunecă.

Tânăra: E deja întuneric, nu vedeți?

Mariana: Și se lasă frigul.

Dumitru: Vă invit la restaurant... nu e departe... doamnă Mariana, domnișoară, vă rog...

Tânăra (cu privirea în gol): Morții au plecat și noi am rămas în cimitir...

Mariana (cu mișcări energice): Haideți să vă povestesc

cum s-a întors tatăl meu de pe front. Domnule Dumitru, lăsați restaurantul, e târziu. Stați să-mi aprind o țigară și vă povestesc. Să vedeți dacă nu a fost o minune. A fost luat prizonier la ruși și nu mai dăduse un semn de viață de ani de zile. De aceea toți îl credeau mort. Mama era singura care credea că tata încă trăiește. Rudele din partea tatei îi reproșau că n-a făcut pomană pentru el să i se odihnească sufletul. Dar mama era de neclintit. Vine Costică și punct! Într-o noapte a visat-o pe Maica Domnului care-i spunea: "Ce faci, Tudorițo? Dormi? Scoală-te că mâine vine bărbatul!" A doua zi mama m-a trezit în zori și mi-a spus că trebuie să scoatem din șifonier lucrurile lu' tata că el e foarte aproape de casă. Am crezut că a înnebunit... toate rudele, când au văzut lucrurile lu' tata pe sârmă, s-au închinat și au spus că Tudorița a luat-o razna. Dar ce credeți? Pe la amiază, un domn îmbrăcat în haină militară se oprește la poarta noastră și ne întreabă dacă a ajuns Costică acasă.

Dumitru (*râde*): Nu-mi spuneți că a venit!

Mariana: Ba da, domnule, tata a venit pe la 4 după-masa cu ditamai barba, că săracu' n-a avut unde să și-o tundă și toți, în afară de mama, am rămas cruciți.

Dumitru: Ce semn!

Mariana: Ei, explicați-mi mie asta! Mama era o femeie foarte credincioasă. Știți, credința aia... cum să spun... de parcă Dumnezeu e tatăl tău, Iisus fratele și nu te îndoiești nicio clipă. Tare am admirat-o pe mama pentru credința asta! Din păcate... mama s-a dus la 65 de ani. Iar tata... a murit demn și frumos la 89 de ani, după ce a zăcut la pat doi ani. Oameni dintr-o bucată, care înfruntau cu zâmbetul pe buze aproape orice. Mâncau ceai cu pâine la micul-dejun și nu citeai pe fața lor nicio nemulțumire. Casa copilăriei mele tot ei au ridicat-o, de la bază și până

la acoperiș. Spuneți-mi cum puteau să ducă în spinare și familia și frontul și foamea și grijile casei și să mulțumească în fiecare seară pentru ce au.

Tânăra: Dar au rămas împreună...

Mariana: Mama l-a așteptat pe tata cinci ani. Zi de zi s-a rugat să vină și era convinsă că se întoarce. Femeie puternică... nu am auzit-o niciodată plângând. Cred că... l-ar fi așteptat până în ultima clipă a vieții. Dar între timp muncea, râdea și credea fără nicio clipă de îndoială în Dumnezeu. Aș fi vrut să-i semăn... Din păcate, eu am fost slabă de înger. M-am sucit după Dorel ca după soare.

(Tăcere)

Dumitru: Soarele mai și apune.

Mariana: Mama nu se sucea după soare. Mama avea soarele în ochi. Și tata o iubea mult...

Dumitru: Sunteți o femeie frumoasă...

Mariana: Poftim?

Dumitru: Spuneam că sunteți o femeie frumoasă.

Mariana (*vădit emoționată*): Domnule Dumitru, adineauri am râs. Acum vreți să mă faceți să plâng? Mai rămâne să mă cereți în căsătorie de față cu atâția....

Dumitru: Martori muți.

Tânăra (*zâmbește*): Eu pot vorbi, să știți...

Mariana: Eei, uite primul zâmbet! Așa te vreau! (*Oftează*)

Dumitru (*se uită la ceas*): E aproape miezul nopții...

Scena 8

(Dimineața în zori. Cei trei tremură de frig. Sunt în același loc, lângă mormântul iubitului tinerei.

Se aude zgomot de pași.)

Un bărbat: Bună dimineața. Dar... ce faceți?

(Nu răspunde nimeni)

Un bărbat: Ați stat aici toată noaptea? Ce s-a întâmplat?

Mariana: Vrem să vorbim cu paznicul.

Un bărbat: Păi eu sunt paznicul. Nu mă mai țineți minte? Domnule Dumitru... nu mă mai recunoașteți?

(Cei trei îl privesc în același timp)

Mariana: Vrem să vorbim cu paznicul de ieri.

Paznicul: Care paznic?! Ieri am fost tot eu. Nu prea ne-am văzut, ce-i drept, că a trebuit să prind un nebun care își făcea veacul prin cimitir. Abia am reușit să pun mâna pe el.

Dumitru: A vrut să spânzure un câine?

Paznicul: Da...

Mariana: Și să otrăvească o femeie?

Paznicul: Exact.

Tânăra: Și să-și dea foc.

Paznicul: De unde știți? Poate că au vorbit oamenii... eu am vrut să vă avertizez, dar mi-am zis că e mai bine să nu vă tulbur liniștea. Mai ales că veniți des.

Mariana: Și nebunul unde e? Cum arată?

Paznicul: Nebunul... a scăpat de la sanatoriu acum o jumătate de an. Așa am înțeles. Acum e totul în regulă, nu mai umblă liber. Nu știu cine este. Arată... ca oricare dintre noi. Normal.

Dumitru: Sigur n-a fost nimeni aici, în afară de dumneavoastră? Poate cineva care să vă ție locul cât erați după nebun, poate un alt nebun care o făcea pe paznicul...

Paznicul (*râde*): Nu e posibil așa ceva! Sunt paznic aici de ani de zile, am fost ieri la post, ce naiba? Dar ce s-a întâmplat? Ați stat aici toată noaptea ca să vorbiți cu mine?! Despre ce?

(Cei trei se privesc)

Paznicul: Eu zic să vă duceți acasă... vă liniștiți... poate ar fi bine o perioadă să nu mai veniți aici, eu știu?*(Dă să plece, dar se întoarce)* Aveți hainele uscate! Ați avut umbrelă? Toată noaptea a fost o ploaie năpraznică.

(Paznicul se îndepărtează. Liniște. Cei trei se privesc în continuare.)

SFÂRȘIT

CUPRINS

Prefață.....	5
Clinica sinucigașilor.....	13
Captivii.....	79

Editat și tipărit la Editura Mayon S.R.L.

Tel. 0723.306.158

Tel.fax: +40 21 410.24.59

www.imprimayon.com

Timbrul literar 2 % se varsă în contul Uniunii Scriitorilor
la BCR Unirea: RO65RNCB0082000508720001